

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2011-06-21

Närvarande: F.d. regeringsrådet Rune Lavin samt justitieråden Carina Stävberg och Ella Nyström.

Skatteförfarandet

Enligt en lagrådsremiss den 13 januari 2011 (Finansdepartementet) har regeringen beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. skatteförfarandelag,
2. lag om redovisning, betalning och kontroll av mervärdesskatt för elektroniska tjänster,
3. lag om ändring i kupongskattelagen (1970:624),
4. lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69),
5. lag om ändring i fastighetstaxeringslagen (1979:1152),
6. lag om ändring i lagen (1984:404) om stämpelskatt vid inskrivningsmyndigheter,
7. lag om ändring i lagen (1990:676) om skatt på ränta på skogs-kontomedel m.m.,
8. lag om ändring i lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta,
9. lag om ändring i lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.,
10. lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200),

11. lag om ändring i lagen (1998:189) om förhandsbesked i skattefrågor,
12. lag om ändring i lagen (1998:506) om punktskattekontroll av transporter m.m. av alkoholvaror, tobaksvaror och energiprodukter,
13. lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229),
14. lag om ändring i socialavgiftslagen (2000:980),
15. lag om ändring i tullagen (2000:1281),
16. lag om ändring i lagen (2004:629) om trängselskatt,
17. lag om ändring i vägtrafikskattelagen (2006:227).

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av departementssekreteraren Annica Axén-Linderl, kammarrättsassessorn Torbjörn Almerheim och rättssakkunniga Annelie Sjöberg.

Förslagen föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Förslaget till skatteförfarandelag

Allmänt

Huvudförslaget i remissen gäller införandet av en skatteförfarandelag. Lagen är avsedd att ersätta lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter, lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m., taxeringslagen (1990:324), lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet, skattebetalningslagen (1997:483), lagen (1998:514) om särskild skattekontroll av torg- och marknads-handel m.m., lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter, lagen (2003:643) om allmänt ombud hos Skatteverket, lagen (2005:1117) om deklarationsombud, lagen (2006:575) om särskild skattekontroll i vissa branscher och lagen (2007:592) om

kassaregister m.m. I lagen ska också ingå förfarandebestämmelser som överförs från speciallagar som inte är avsedda att upphävas i detta sammanhang (t.ex. lagen /1991:586/ om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta och lagen /1991:591/ om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.).

I samband med att gällande förfaranderegler överförs till skatteförfarandelagen görs också här och var viktiga ändringar i reglerna. En sådan ändring är att begreppen taxering och taxeringsbeslut utmönstras och över huvud inte förekommer i skatteförfarandelagen. Avsikten är att Skatteverket endast ska fatta *ett* beslut, nämligen beslut om slutlig skatt. Praktiskt sett medför detta att Skatteverket i ett och samma beslut ska både fastställa underlaget för att ta ut en skatt eller en avgift och bestämma storleken på skatten eller avgiften. Vidare ska det nuvarande begreppet självdeklaration ersättas med begreppet inkomstdeklaration. Termen beskattningsbeslut ska inte heller användas utan i stället uttrycket beslut om skatt.

Andra ändringar av betydelse är att möjligheten att använda deklara-tionsombud utvidgas, att flera deklarationstidpunkter erbjuds andra juridiska personer än dödsbon, att enhetligare ränteregler och generösare anståndsregler införs och att vissa ändringar görs i fråga om skattetillägg. Vidare föreslås att möjligheten att redovisa mervärdes-skatt i inkomstdeklarationen tas bort och att skattenämnderna avskaffas.

Högst anmärkningsvärt är att remissen inte innehåller något förslag om hur man avser att komma till rätta med de allmänt kritiserade effekterna av tredjemansrevision och inte heller något ställnings-tagande i frågan om möjligheten att i ett visst fall ådöma både skattetillägg och straff. I stället utlovas att planerade utredningar ska ta sig an problemen jämte vissa andra i remissen angivna frågor.

Lagens struktur

Rubrikerna är av olika slag. De kan bestå av ett eller flera enstaka ord. En rubrik kan också innehålla en fullständig mening, som ibland formulerats som en fråga. Just frågornas utformning bryter av mot texterna i övrigt.

Rubriker i en lagtext är vanligtvis avsedda att underlätta för en läsare att finna vad denne söker och att få en översikt över innehållet. Rubrikerna har emellertid i lagförslaget tilldelats en uppgift som är knappast förekommande på andra rättsområden. De innehåller nämligen ofta saklig information som inte går att läsa ut av lagtexten. För att förstå innehållet i enskilda paragrafer måste en läsare mycket noggrant tillgodogöra sig rubrikernas innehåll och sedan koppla samman detta med paragrafens lydelse. Lagrådet har en gång tidigare kritiserat detta förfaringsätt på skatterättens område (prop. 2001/02:25 s. 333). Lagrådet vidhåller denna kritik här. I förslaget till skatteförfarandelag har metoden att "lagstifta" genom rubriker fått en omfattande utbredning. Lagrådet vill därför understryka vikten av att det i det fortsatta lagstiftningsarbetet ses till att alla viktiga förutsättningar och preciseringar verkligen kommer till uttryck i själva lagtexten och inte bara i rubriker.

I modern lagstiftning har det blivit mycket vanligt att somliga bestämmelser lämnar upplysningar om att ytterligare regler på ett område eller i en fråga kan finnas i förordning eller i myndighets föreskrifter. I förslaget till skatteförfarandelag finns inga som helst sådana upplysningsbestämmelser. De har helt enkelt ansetts onödiga i sammanhanget. Det går dock inte att bortse från att sådana upplysningar kan vara värdefulla för en läsare som om inte annat kommer att förstå att det finns mer reglering i ett ämne. Jfr

Strömberg, Normgivningsmakten enligt 1974 års regeringsform, 3 u. 1999, s. 145. I remissen föreslås också ett antal upplysningsbestämmelser avsedda att ingå i följdförfattningarna till skatteförfarandelagen.

Förslaget till skatteförfarandelag speglar i stort gången av ett ärende. En sådan uppbyggnad av en förfarandelag är sedan tidigare beprövad och har föranlett ett gott resultat i den faktiska rättstillämpningen. Se t.ex. förvaltningslagen (1986:223) och förvaltningsprocesslagen (1971:291). I de exemplifierade lagarna har föremålet varit en enhetlig ärende- eller målgrupp. Som jämförelse kan nämnas rättegångsbalken, i vilken regleras två målgrupper. Detta har resulterat i en uppdelning av reglerna med avseende på om dessa angår rättegången i tvistemål eller rättegången i brottmål, men naturligtvis finns det också partier med gemensamma bestämmelser. Skatteförfarandelagen är avsedd att i ett sammanhang innehålla regler om både direkta och indirekta skatter. Handläggningsreglerna skiljer sig avsevärt mellan inkomstskatt och mervärdesskatt, och de som berörs av reglerna tillhör oftast olika grupper av skattskyldiga. De materiella reglerna finns också i olika författningsskomplex, nämligen inkomstskattelagen (1999:1229) och mervärdesskattelagen (1994:200). Under föredragningen i Lagrådet har det visat sig att det inte varit särskilt lätt att få ett fast grepp om och få en överblick över reglerna som tillhör respektive skatteform. Inom lagförslaget förekommer dessutom mycket sparsamt hänvisningar till det ställe i lagen där en viss fråga är reglerad. Utan en sådan hänvisning kan en läsare ha mycket svårt att finna det rätta stället (lagen omfattar 71 kapitel), vilket kan medföra risk för felaktig rättstillämpning. Det har därför föresvävat Lagrådets ledamöter om inte en annan disposition av lagen borde ha valts eller åtminstone övervägts. I sådana fall då skillnaden är påfallande i fråga om regleringen mellan direkta och indirekta skatter skulle en klar uppdelning dem emellan kunna

underlätta rättstillämpningen. Om exakt samma bestämmelser ska gälla i en fråga finns det naturligtvis inte någon anledning att göra någon uppdelning.

Ärendets beredning

Det förslag till räntebestämmelser som finns i 65 kap. skiljer sig i vissa delar från utredningens förslag. Detta har medfört att departementets förslag i dessa delar inte har ingått i det material som varit föremål för sedvanlig remiss.

Beredningen av ärendet kan i ovan nämnda hänseende ifrågasättas, eftersom vissa omarbetade regler inte ingått i remissförfarandet. Enligt 7 kap. 2 § regeringsformen ska vid beredningen av regeringsärenden behövliga upplysningar och yttranden inhämtas från berörda myndigheter. Vidare ska upplysningar och yttranden i den omfattning som behövs inhämtas från kommuner. Även sammanslutningar och enskilda ska, enligt samma lagrum, ges möjlighet att yttra sig i den omfattning som behövs. Som framgår av lagtexten gäller kravet *behövliga* upplysningar och yttranden. Vad som kan anses vara behövligt får bedömas från fall till fall. Lagrådet har viss förståelse för att behovet av att inhämta remissinstansernas synpunkter i det aktuella fallet inte ansetts ha varit så betydande att en ny remissomgång varit nödvändig i fråga om detta enstaka kapitel.

Granskningen av förordningstext

Lagrådet har haft tillgång till ett utkast till skatteförfarandeförordning. Utkastet har dock inte varit föremål för föredragning. Lagrådet har inte kunnat finna att förordningen kommer att innehålla något som går utanför ramen för vad en förordning på skatterättens område får

innehålla. Inte heller i övrigt har Lagrådet något att erinra mot förordningens innehåll.

Lagrådet lämnar följande synpunkter på enskilda bestämmelser i förslaget:

2 kap. 3 §

I paragrafens första stycke punkterna 1 och 2 undantas vissa punktskattepliktiga varor från skatteförfarandelagens tillämpningsområde. Om ett beslut som avses i första stycket upphävs, ska dock enligt andra stycket den här lagen anses ha varit tillämplig som om beslutet aldrig hade fattats. Av ordalydelsen i andra stycket framgår inte om stycket avser både punkten 1 och punkten 2 i första stycket. Tveksamhet om innebörden uppstår eftersom ordet beslut förekommer i endast andra punkten. Såvitt Lagrådet har kunnat utröna torde syftet emellertid vara att båda punkterna ska omfattas. Om detta är en riktig tolkning föreslås att andra stycket formuleras om och därvid får följande lydelse:

Om ett beslut om omhändertagande eller ett beslut om skatt som avses i första stycket upphävs, ska dock lagen anses ha varit tillämplig som om beslutet aldrig hade fattats.

3 kap. 2 §

Enligt Lagrådets mening borde paragrafen ges följande lydelse:

Termer och uttryck som används i denna lag har samma betydelse och tillämpningsområde som i de lagar enligt vilka en skatt eller en avgift bestäms. Detta gäller dock inte om annat anges i denna lag.

3 kap. 3 §

Vad gäller tredje punkten i paragrafen bör hänvisningen till lagen om allmän löneavgift (1994:1920) avse endast 1 §, eftersom 3 § gäller det underlag varpå avgiften beräknas.

3 kap. 5 §

Paragrafen är svårtillgänglig och bör därför kunna förtydligas.

Lagrådet föreslår följande lydelse:

Om en juridisk persons beskattningsår har en annan slutdag än den 31 december, den 30 april, den 30 juni eller den 31 augusti gäller andra och tredje styckena.

I stället för det egentliga beskattningsåret avses med beskattningsår den av följande perioder som går ut närmast efter det egentliga beskattningsåret:

- 1 januari–31 december
- 1 maj–30 april
- 1 juli–30 juni
- 1 september–31 augusti.

Vad nu föreskrivits gäller vid tillämpning av

- 28 kap. 3 § andra stycket(se lagrådsremissen)

Lagrådet understryker vikten av att det i författningskommentaren i anslutning till var och en av de i tredje stycket uppräknade bestämmelserna tydligt hänvisas till den nu aktuella bestämmelsen i 5 §.

3 kap. 6 §

Den föreslagna lagtexten bör justeras bl.a. på så sätt att satsen ”om inte annat anges” skjuts in i texten. Anledningen härtill är att en specialbestämmelse finns i 31 kap. 30 §. Paragrafen kan förslagsvis ges följande lydelse:

Det som föreskrivs om svenska handelsbolag gäller, om inte annat anges, även europeiska ekonomiska intressegrupperingar (EEIG).

3 kap. 9 §

Lagrådet föreslår att orden "hjälp av" utgår.

5 kap. 1 §

Andra stycket bör enligt Lagrådets mening ges följande lydelse:

Underlag för kontroll av att deklarationsskyldigheten fullgörs ska finnas tillgängligt hos ombudet.

6 kap. 2 §

Av första stycket framgår att en utländsk företagare som är skattskyldig enligt mervärdesskattelagen ska företrädas av ett ombud. Detta ombud ska enligt fullmakt av företagaren svara för redovisningen av mervärdesskatt "för den verksamhet som skattskyldigheten omfattar" och i övrigt företräda företagaren i frågor som gäller mervärdesskatt. Den inom citat återgivna skrivningen torde inte tillföra något i sak och kan enligt Lagrådets mening utgå.

6 kap. 5 §

Första styckets första punkt är något otydligt formulerad. Ett deklara-
tionsombud får inte bara *lämna* deklaration elektroniskt utan även
underteckna uppgifter i en deklaration som lämnas på sådant sätt
(38 kap. 3 § andra stycket 1). Lagrådet föreslår att första styckets
första punkt ges följande lydelse:

1. lämna deklaration endast på elektronisk väg,

6 kap. 7 §

För att uppnå bättre överensstämmelse med rubriken till paragrafen föreslås att första meningen i paragrafen får lydelsen "Den som är underårig eller har förvaltare enligt 11 kap. 7 § föräldrabalken får inte godkännas som deklarationsombud". Vidare bör konkurslagens begrepp "försatt i konkurs", som eljest förekommer i lagförslaget, användas i punkten 1 [jfr lagrådsremissens förslag i t.ex. 9 kap. 1 § andra stycket 3 e), 26 kap. 23 § fjärde stycket, 45 kap. 14 § tredje stycket och 69 kap. 12 § andra stycket].

6 kap. 8 § och dess rubrik

Rubriken bör på ett tydligare sätt ge vägledning om paragrafens innehåll och kan förslagsvis ges lydelsen "Återkallelse av godkännande som deklarationsombud" (jfr rubriken till 9 kap. 4 §).

Enligt tredje punkten i paragrafen ska Skatteverket återkalla ett godkännande som deklarationsombud om det har visat sig att ombudet inte är lämplig för uppdraget. I 6 § föreskrivs att Skatteverket ska godkänna ett deklarationsombud om han eller hon kan antas vara lämplig för uppdraget. I andra stycket samma paragraf finns en uppräknning av omständigheter som särskilt ska beaktas vid lämplighetsprövningen. För att tydliggöra att prövningen enligt den aktuella punkten även ska göras med stöd av 7 § föreslås att punkten får följande lydelse:

Skatteverket ska återkalla ett godkännande som deklarationsombud om

1. ...
2. ...
3. det har visat sig att ombudet inte uppfyller kraven enligt 6 och 7 §§.

7 kap. 2 §

Bestämmelsen i första stycket bör förtydligas, vilket förslagsvis kan ske på följande sätt:

Den som avser att bedriva näringsverksamhet och som därför ska registreras enligt 1 § ska anmäla sig för registrering hos Skatteverket innan näringsverksamheten påbörjas eller övertas.

7 kap. 5 §

Enligt bestämmelsen får Skatteverket bl.a. förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter enligt 2–4 §§ att lämna uppgifter som verket behöver för att kunna avgöra om någon sådan skyldighet finns.

Uppgiftsskyldigheten avser således sådana fall där det ännu inte är utrett om det finns några skyldigheter som borde ha fullgjorts. För att uppnå bättre överensstämmelse med den situation som avses föreslås att paragrafen får följande lydelse:

Skatteverket får förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter enligt 2–4 §§ att fullgöra dessa. Verket får också förelägga den som inte gör en anmälan eller lämnar en underrättelse enligt 2–4 §§ att lämna de uppgifter som behövs för att verket ska kunna avgöra om någon sådan skyldighet finns.

7 kap. 6 §

Den andra bestämmelsen i första stycket bör från språklig synpunkt formuleras på följande sätt:

Om den som inte längre ska vara registrerad begär att få bli avregistrerad, ska Skatteverket besluta härom.

8 kap. 1 §

I 1 § finns huvudregeln om att preliminär skatt ska betalas med belopp som så nära som möjligt kan antas motsvara den slutliga skatten. I 5 § har detta uttryckts som att den "preliminära skatten stämmer bättre överens med den beräknade slutliga skatten".

Lagrådet föreslår att samma begrepp används i förevarande paragraf som i 5 §, dvs. "den beräknade slutliga skatten" (jfr bl.a. 55 kap. 4 § andra stycket och 9 § första stycket). Regeln skulle förslagsvis kunna formuleras på följande sätt:

Preliminär skatt ska betalas för beskattningsåret med belopp som så nära som möjligt motsvarar den beräknade slutliga skatten.

9 kap. 3 §

I andra stycket anges att Skatteverket får besluta att ett godkännande för F-skatt som inte har förenats med ett villkor ska *bytas ut* mot ett godkännande med ett sådant villkor. Med *bytas ut* brukar menas att något ersätts med något annat. Det medför dock inte att det som ersätts upphör att existera. Av författningskommentaren framgår att avsikten enligt förarbetena till 4 kap. 9 § skattebetalningslagen också är att den först utfärdade F-skattsedeln inte ska behöva återkallas. Konsekvensen skulle bli att båda F-skattsedlarna finns sida vid sida, men att den sist utfärdade är den tillämpliga. Man kan fråga sig om den ursprungliga F-skattsedeln automatiskt blir gällande igen om den sist utfärdade återkallas. Enligt Lagrådets mening vore den bästa ordningen att det först utfärdade godkännandet för F-skatt återkallades när det nya utfärdades.

9 kap. 4 §

Enligt första stycket andra punkten ska Skatteverket återkalla ett godkännande för F-skatt om förutsättningarna för godkännande för F-skatt inte är uppfyllda enligt 1 § andra stycket. I sistnämnda föreskrifter regleras hindren för godkännande. Lagrådet föreslår att detta får komma till tydligare uttryck i den aktuella punkten och att den ges följande lydelse:

Skatteverket ska återkalla ett godkännande för F-skatt om

1. ...
2. det finns hinder mot godkännande för F-skatt enligt 1 § andra stycket.

10 kap. 4 §

I fråga om punkten 3 c) finns inte den hänvisning till 25 kap. 13 § 4 socialförsäkringsbalken som motsvarande bestämmelse i 5 kap. 3 § 3 c) skattebetalningslagen innehåller. Av författningskommentaren framgår inte om någon saklig ändring är åsyftad. Det anförs inte heller att hänvisningen skulle vara överflödigt.

10 kap. 5 §

Punkterna 1 och 3 i paragrafen avser, såvitt Lagrådet har förstått, ersättning för arbete. Detta bör framgå av ordalydelsen i lagtexten. Vidare föreslås att punkten 1 förtydligas och ges följande lydelse:

Skatteavdrag ska inte göras från

1. ersättning för arbete som ett svenskt handelsbolag eller en i utlandet delägarbeskattad juridisk person betalar ut till en delägare i bolaget eller den i utlandet delägarbeskattade juridiska personen,

Orden "för arbete" efter ersättning bör också läggas till i 6–8 och 10 §§.

10 kap. 11 §

Enligt andra stycket krävs att ett godkännande för F-skatt åberopas skriftligen om den som tar emot ersättning för arbete är godkänd med villkor enligt 9 kap. 3 §.

En utbetalare kan få uppgift om godkännande för F-skatt direkt från Skatteverket. Om utbetalaren har fått en sådan uppgift från Skatteverket är det för Lagrådet svårbegripligt att det just i de fall godkännandet är förenat med villkor skulle krävas att den som tar emot ersättningen åberopar godkännandet skriftligen.

10 kap. 13 §

För att tydliggöra bestämmelsens innebörd bör texten justeras. Detta kan förslagsvis göras på följande sätt:

Även om mottagaren innehar ett godkännande för F-skatt, ska skatteavdrag göras från pension, sjukpenning och annan ersättning som avses i 3 § andra stycket samt från ersättning från semesterkassa.

10 kap. 19 §

Andra stycket bör förtydligas och ges följande lydelse:

Skatteverket får besluta om undantag från skyldigheten att lämna uppgift om skatteavdragets belopp, om avdraget är lika stort som vid det närmast föregående utbetalningstillfället och beslutet inte medför väsentlig olägenhet för den skattskyldige.

11 kap. 2 §

Enligt Lagrådets mening skulle definitionen bli tydligare, om texten gavs följande utformning:

Med *regelbunden ersättning* avses sådan ersättning för arbete som gäller en bestämd tidsperiod och som betalas ut till en fysisk person vid regelbundet återkommande tillfällen.

11 kap. 4 §

Uppdelningen i a) och b) i punkten 2 är enligt Lagrådets mening onödig och kan slopas.

Punkten 3 innehåller en hänvisning till 5–7 §§. För att hänvisningen ska vara korrekt formulerad bör efter "ersättning" infogas "eller förmån".

Lagrådet föreslår mot denna bakgrund att paragrafen ges följande lydelse:

I underlaget för beräkning av skatteavdrag från ersättning för arbete ska det ingå

1. kontant ersättning som en utbetalare ska göra skatteavdrag från enligt 10 kap.,
2. värdet av förmåner som ges ut av utbetalaren och som är skattepliktiga enligt inkomstskattelagen (1999:1229), samt
3. ersättning eller förmån som enligt 5–7 §§ anses utgiven av utbetalaren, om skatteavdrag enligt 10 kap. skulle ha gjorts från motsvarande ersättning eller förmån som ges ut direkt av utbetalaren.

Rubriken närmast före 11 kap. 5 §

Begreppet personaloptioner förekommer inte i inkomstskattelagen och bör lämpligen inte heller föras in i rubriken till den aktuella

bestämmelsen. Rubriken kan förslagsvis ges lydelsen "Förmån av framtida förvärv av värdepapper".

11 kap. 5 §

Orden "förmån" och "rättighet" har i den föreslagna bestämmelsen kommit att användas på ett sätt som om det vore fråga om liktydiga termer. Bestämmelsen kan förslagsvis ges följande lydelse:

En sådan förmån som avses i 10 kap. 11 § andra stycket inkomstskattelagen (1999:1229) och som innebär en rätt att i framtiden förvärva värdepapper ska anses utgiven av den i vars tjänst rättigheten har förvärvats.

11 kap. 6 § och dess rubrik

Bestämmelsen jämte rubriken bör fördes med vissa tillägg, vilka framgår av följande förslag till lydelse:

Rabatt, bonus eller annan liknande förmån

Intäkt i form av rabatt, bonus eller annan liknande förmån som getts ut på grund av kundtrohet eller motsvarande ska anses utgiven av den som betalar ut ersättning för arbete och som slutligt har stått för de kostnader som ligger till grund för ersättningen eller förmånen.

11 kap. 8 §

I första stycket regleras vid vilken tidpunkt en förmån som avses i 5 § ska räknas med i underlaget för skatteavdrag. Bestämmelsen kan läsas så att det är två alternativa tidpunkter som kan komma i fråga. En förutsättning för att förmånen över huvud taget ska kunna räknas med i underlaget vid den tidpunkt då rättigheten utnyttjas eller överläts torde dock vara att den som ska göra skatteavdraget har fått kännedom om utnyttjandet eller överlåtelsen vid den aktuella tid-

punkten. Stöd för detta synsätt finns i författningskommentaren. Om Lagrådets tolkning godtas föreslås att första stycket förtydligas och ges följande lydelse:

En sådan förmån som avses i 5 § ska räknas med i underlaget för beräkning av skatteavdrag när den som ska anses som utgivare av förmånen har fått kännedom om att rättigheten har utnyttjats eller överlåtit.

Om första stycket justeras i enlighet med Lagrådets förslag kan ordet först i andra stycket utgå.

11 kap. 10 §

I paragrafen anges värderingsregler för bostadsförmån som inte är semesterbostad eller bostad som avses i 61 kap. 3 a § inkomstskattelagen. Sistnämnda paragraf avser bostadsförmån som en fysisk person får av en annan fysisk person och som ges ut i dennes hushåll. Det framstår som oklart vilken innebörd termen semesterbostad har i förevarande paragraf. Termen synes inte heller finnas i inkomstskattelagen. Ett klargörande i denna fråga behövs därför.

Vidare bör i första stycket hänvisningen till 2 kap. 10 a § första stycket 1 socialavgiftslagen avse även andra stycket.

11 kap. 11 §

Paragrafen bör förtydligas och ges följande lydelse:

Om Skatteverket har bestämt värdet av en bilförmån eller kostförmån vid beräkning av underlag för arbetsgivaravgifter enligt 2 kap. 10 b § socialavgiftslagen (2000:980), ska detta värde användas i underlaget för beräkning av skatteavdrag.

11 kap. 14 §

Paragrafens första stycke bör omformuleras. Stycket kan förslagsvis ges följande lydelse:

Underlaget för beräkning av skatteavdrag ska bestämmas utan hänsyn till förmån av hushållsarbete enligt 67 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), om den som har utfört arbetet var godkänd för F-skatt vid någon av de tidpunkter som anges i 67 kap. 16 § 1 inkomstskattelagen eller har ett intyg eller någon annan handling som avses i 67 kap. 17 § samma lag.

11 kap. 15 §

Punkten 1 i första stycket bör ges en mera preciserad innebörd, förslagsvis genom följande lydelse:

1. den som tar emot ersättning för arbete är en fysisk person som får dra av utgifterna vid beskattningen, och

11 kap. 16 §

Enligt första styckets första mening ska från ersättning för arbete som betalas ut till en fysisk person skatteavdrag göras enligt beslut om preliminär A-skatt. I 55 kap. 6 § finns närmare bestämmelser om beslut om preliminär A-skatt. Där framgår att Skatteverket ska besluta om tillämplig skattetabell eller om särskild beräkningsgrund. Enligt Lagrådets mening kunde det vara av värde att i första styckets första mening infoga en hänvisning till 55 kap. 6 §, eftersom det annars inte går att utläsa av bestämmelserna om skatteavdrag från ersättning för arbete till en fysisk person (16–23 §§) att det kan finnas ett beslut om särskild beräkningsgrund. (Jfr däremot 24 och 25 §§.)

11 kap. 17 §

Frågetecknet i rubriken bör strykas. Vidare bör i den första bestämmelsen göras en precisering, som framgår av följande förslag till lydelse:

Skatteavdrag ska, om inte annat föreskrivs i 18 eller 19 §, göras enligt en allmän skattetabell i fråga om sådan ersättning som är mottagarens huvudinkomst.

11 kap. 20 §

Ett "avse" i punkten 2 bör bytas ut. En ny formulering är förslagsvis den följande:

2. gäller arbete som är avsett att pågå kortare tid än en vecka.

11 kap. 21 §

Vissa språkliga förbättringar bör göras. Sålunda föreslås följande formulering av paragrafen:

Ett förhöjt skatteavdrag ska göras från ersättning för arbete som betalas ut till en fysisk person om

1. ...
2. den som ska ta emot ersättningen inte har visat upp ett beslut om preliminär A-skatt trots att utbetalaren har begärt detta, och
3. ...

12 kap. 3 §

Andra stycket bör förtydligas och ges följande lydelse:

Av tabellerna ska också framgå skatteavdraget för

1. den som inte är skyldig att betala allmän pensionsavgift enligt 67 kap. 4 § inkomstskattelagen, och
2. den som inte har rätt till skattereduktion för arbetsinkomst enligt 67 kap. 5–9 §§ inkomstskattelagen.

12 kap. 6 §

Av paragrafen bör framgå att det engångsbelopp som avses är ett sådant belopp som betalas ut tillsammans med den egentliga huvudinkomsten och som enligt definitionen i 11 kap. 3 § andra stycket räknas till huvudinkomsten. Man kan av förevarande paragraf knappast utläsa att engångsbeloppet ska ha denna anknytning till den reguljära huvudinkomsten. Jfr 20 § skattebetalningsförordningen (1997:750). Därför bör ett tillägg härom införas i paragrafen, vilket förslagsvis kan ge den första bestämmelsen följande lydelse:

De särskilda skattetabellerna för engångsbelopp, som betalas ut tillsammans med sådan huvudinkomst som avses i 11 kap. 3 § första stycket, ska för olika årsinkomster ange det skatteavdrag som ska göras från ett visst engångsbelopp uttryckt i procent.

13 kap. 3 §

Paragrafen ersätter 9 § första stycket lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta. Enligt den bestämmelsen ska skatteavdrag under vissa förutsättningar göras av den som betalar ut kontant belopp eller annat vederlag som för mottagaren utgör skattepliktig inkomst enligt lagen. I det remitterade förslaget har orden "eller annat vederlag" utelämnats. Om någon ändring är avsedd bör det tydliggöras i författningskommentaren.

Efter ordet "skattepliktig" bör infogas ordet "inkomst".

13 kap. 4 §

Vad som sagts under 3 § har motsvarande tillämpning på 4 § (jfr 7 och 12 §§ lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.).

14 kap. 1 §

Enligt punkten 4 ska kontrolluppgifter lämnas till ledning för bestämmande av skattereduktion. Den enda skattereduktion som åsyftas torde vara förmån av hushållsarbete enligt 67 kap. inkomstskattelagen. För att underlätta läsningen av bestämmelsen föreslås att detta får framgå av lagtexten. Av samma skäl föreslås att punkterna 2 och 7 förtydligas. Lagrådet föreslår att nämnda punkter får följande lydelse:

Kontrolluppgifter ska lämnas för andra än uppgiftslämnaren själv till ledning för

1. ...
2. bestämmande av underlag för att ta ut egenavgifter enligt 3 kap. socialavgiftslagen (2000:980),
3. ...
4. bestämmande av skattereduktion för förmån av hushållsarbete enligt 67 kap. inkomstskattelagen,
5. ...
6. ...
7. beskattning som ska ske utomlands.

15 kap. 5 § och dess rubrik

Med hänvisning till vad som anförts under 11 kap. 5 § föreslås att paragrafen och dess rubrik ges följande lydelse:

Förmån av framtida förvärv av värdepapper

Kontrolluppgift om en sådan förmån som avses i 10 kap. 11 § andra stycket inkomstskattelagen (1999:1229) och som innebär en rätt att i framtiden förvärva värdepapper ska lämnas av den i vars tjänst rättigheten har förvärvats.

15 kap. 8 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om undantag från skyldigheten att lämna kontrolluppgift om intäkt i inkomstslaget tjänst. I punkterna 1 c) och 2 a) används uttrycket "hela året". När det gäller undantag från skyldigheten att lämna kontrolluppgift om ränteinkomster och annan avkastning på fordringsrätter används i 17 kap. 4 § 1 och 2 formuleringen "understiger --- under året". I bestämmelserna i 10 kap. 4 § 2 och 3 om undantag från skyldigheten att göra skatteavdrag från ersättning för arbete finns en tredje variant av att uttrycka samma sak, nämligen "under kalenderåret är mindre". Såvitt framkommit under föredragningen är ingen saklig skillnad avsedd med de olika formuleringarna. Så långt det är möjligt bör enligt Lagrådets mening ett enhetligt uttryckssätt eftersträvas. Detta bör övervägas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

15 kap. 10 §

I bestämmelsen anges att det enligt 10 kap. 3 § andra stycket 9 eller 10 inte skulle föreligga någon skyldighet att göra skatteavdrag från viss ersättning. Detta är emellertid inte riktigt. Tvärtom anges i 10 kap. 3 § andra stycket att avdragsplikt är för handen. Däremot bör man motsatsvis kunna dra vissa slutsatser av bestämmelsens formulering om vad som faller utanför dennas tillämpningsområde. Den aktuella bestämmelsen i 15 kap. 10 § kan förslagsvis ges följande lydelse:

Om den uppgiftsskyldige har gett ut ersättning för sådana utgifter som avses i 12 kap. 2 § första och andra styckena inkomstskattelagen (1999:1229) och det av 10 kap. 3 § andra stycket 9 eller 10 följer att skatteavdrag inte ska göras från ersättningen, är det tillräckligt att det i kontrolluppgiften anges att sådan ersättning har getts ut.

15 kap. 11 §

När det gäller paragrafens tredje stycke hänvisas till det som anförts under 11 kap. 10 §.

17 kap. 1 §

Bestämmelsen i andra stycket har formulerats sålunda att ordet "som" i bisatsen kan antas avse ordet "kapitalvinst" i huvudsatsen. Avsikten torde vara att "som" ska hänföras till ordet "avkastning". Bestämmelsen kan förslagsvis ges följande lydelse:

Kontrolluppgift ska också lämnas om annan sådan avkastning än kapitalvinst som hänför sig till fordringsrätter och som utgör intäkt i inkomstslaget kapital.

17 kap. 4 §

I punkten 1 bör orden "räntan understiger 100 kronor under året" bytas ut mot orden "räntan under ett kalenderår understiger 100 kronor". Anledningen härtill är främst att något år inte tidigare nämnts i paragrafen. Jfr vad som sägs under 15 kap. 8 §.

22 kap. 2 §

I syfte att underlätta läsningen av bestämmelsen i tredje stycket punkten 5 föreslås att den får följande lydelse:

5. överlåtarens andel av inestående medel i inre reparationsfond eller liknande fond vid avyttringen och, om överlåtaren förvärvade privatbostadsrätten efter år 1973, andelen vid detta förvärv,

För att uppnå enhetlighet med ordalydelsen i tredje stycket punkterna 4 och 5 föreslås att orden ”utgången av” utmönstras i punkten 6.

Rubriken närmast före 23 kap. 5 §

Rubriken bör inledas ” Förbindelse och åtagande från...”

24 kap. 2 och 3 §§

Lagrådet föreslår att det i båda paragraferna anges att kontrolluppgiften ska ha kommit in till Skatteverket (jfr 1 §).

25 kap. 1 §

Lagrådet föreslår att punkten 2 förtydligas på det sätt som angetts beträffande bestämmelsen i 14 kap. 1 § 2.

26 kap. 3 §

Lagrådet ifrågasätter om orden ”för redovisningsperioder” i första stycket fyller någon funktion mot bakgrund av preciseringarna i andra stycket.

Vad nu sagts har tillämpning även på 5 och 6 §§.

26 kap. 8 §

Hänvisningen i punkten 2 till 16 § lagen om tobaksskatt ska rätteligen vara 16 § första stycket nämnda lag. Bestämmelsen i den aktuella punkten är delvis ett undantag från regeln i punkten 1 såtillvida att punktskatt ska redovisas för varje händelse trots att den skattskyldige ska registreras enligt 7 kap. 1 §. I förtydligande syfte föreslås att punkten 2 får följande lydelse:

2. 16 § första stycket lagen om tobaksskatt, 15 § lagen om alkoholskatt eller 4 kap. 9 § lagen om skatt på energi och ska registreras enligt 7 kap. 1 § samt inte företräds av en representant som är godkänd av Skatteverket, eller

26 kap. 9 §

I rubriken och i 7 och 8 §§ anges att det är fråga om s.k. särskilda skattedeclarationer. I 9 § har uttrycket emellertid fått en ny lydelse på så sätt att deklARATIONEN skulle komma att kallas särskild inkomstskattedeclaration. Enligt Lagrådets mening saknas anledning härtill, varför uttrycket även i 9 § bör ha lydelsen särskild skattedeclaration.

Om Lagrådets förslag godtas, måste vissa följdändringar göras i lagförslaget.

Rubriken närmast före 26 kap. 13 §

Lagrådet föreslår att rubriken ges följande lydelse:

Kortare redovisningsperiod för mervärdesskatt än kalenderkvartal eller beskattningsår

Rubrikerna närmast före 26 kap. 14, 15 och 16 §§

I rubrikerna närmast före 11 och 12 §§ ges upplysningen att bestämmelserna avser mervärdesskatt. Föreskrifterna i 14, 15 och 16 §§ gäller också mervärdesskatt, vilket bör framgå av rubrikerna till dessa bestämmelser.

26 kap. 15 §

Paragrafen innehåller regler om när en ändring av en redovisningsperiod ska börja gälla. Enligt Lagrådets mening bör paragrafen förtydligas. Den kan förslagsvis ges följande lydelse:

Om redovisningsperioden för mervärdesskatt ändras till en kalendermånad i stället för ett kalenderkvartal eller omvänt i andra fall än de som avses i 14 §, ska den nya redovisningsperioden börja gälla efter utgången av det kalenderkvartal då den deklareringskyldige underrättade Skatteverket om ändringen enligt 7 kap. 4 § eller Skatteverket beslutade om ändringen enligt 13 §.

Motsvarande förtydligande bör göras av 16 §.

26 kap. 17 §

I andra stycket föreskrivs att det som sägs om redovisningsperiod i 16 § gäller även ett "sådan" beslut. (Härmed torde åsyftas den beslutanderätt för Skatteverket som föreskrivs i första stycket.) I 16 § regleras den tidpunkt då en ändring av redovisningsperioden för mervärdesskatt ska inträda. Av föredragningen har framgått att det i 17 § avses inte bara en ändring av en redovisningsperiod utan också införandet av en redovisningsperiod. Enligt Lagrådets mening bör detta uttryckligen framgå av en bestämmelse i andra stycket. En sådan bestämmelse kan förslagsvis ges följande lydelse:

Redovisningsperioden för punktskatt ska bestämmas att gälla från ingången av det beskattningsår då den deklarationsskyldige ansökte om en redovisningsperiod bestående av ett beskattningsår eller från utgången av det beskattningsår då den deklarationsskyldige underlättade Skatteverket om en ändring av gällande redovisningsperiod enligt 7 kap. 4 § eller verket beslutade om en sådan ändring.

Vad Lagrådet anfört under 15 § i fråga om förtydligande av tidpunkterna gäller även här.

26 kap. 19 §

I punkten 4 bör ”enligt” bytas ut mot ”med tillämpning av” eftersom ordet avdrag inte förekommer i 2 kap. 21 § socialavgiftslagen.

26 kap. 24 §

Punkten 3 avser endast skatten på grund av förvärvet eller händelsen enligt punkten 1 och saknar således samband med punkten 2. Av detta skäl och med beaktande av att det är sådana särskilda skattedeclarationer som avses i 7 och 8 §§ som omfattas av de aktuella bestämmelserna föreslås att paragrafen får följande lydelse:

En sådan särskild skattedeclaration som avses i 7 och 8 §§ ska innehålla uppgifter om

1. det förvärv eller den händelse som medför skattskyldighet, och skatten på grund av förvärvet eller händelsen, eller
2. det belopp som felaktigt har betecknats som mervärdesskatt enligt 1 kap. 1 § tredje stycket mervärdesskattelagen (1994:200).

26 kap. 25 §

Med hänvisning till vad som anförts under 9 § föreslås att paragrafen får följande lydelse:

En sådan särskild skattedeclaration som avses i 9 § ska innehålla uppgifter om

1. den skattepliktiga ersättningen, och
2. skatten på ersättningen.

26 kap. 26 § och rubriken närmast före paragrafen

I paragrafen föreskrivs att den som är skyldig att lämna mervärdes-skattedeclaration ska, om inte annat följer av 27–35 §§, lämna skattedeclaration vid de deklARATIONSTIDPUNKTER som anges i uppställningen. Av rubriken närmast före paragrafen framgår att paragrafen gäller mindre företag. Någon definition av begreppet mindre företag finns inte i paragrafen och inte heller i någon annan bestämmelse i skatteförfarandelagen. Av 30 § och dess rubrik kan man sluta sig till att med mindre företag torde avses sådana företag som har ett beskattningsunderlag som beräknas uppgå till högst 40 miljoner kronor för beskattningsåret. Det är enligt Lagrådets mening önskvärt att det i skatteförfarandelagen finns en definition av nämnda begrepp, särskilt som bestämmelsen i 26 § enligt författningsscommentaren uppges vara huvudregeln för när en skattedeclaration ska lämnas. Det kan vidare noteras att de i paragrafen nämnda föreskrifterna i 30, 31 och 34 §§ inte kan avse mindre företag. Mot bakgrund av det sagda föreslås att utformningen av 26 § och dess rubrik övervägs på nytt i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

26 kap. 31 §

De förutsättningar under vilka Skatteverket får besluta den i paragrafen angivna sanktionen är att det föreligger särskilda skäl. Av författningsscommentaren framgår att härmed avses att den skattskyldige inte har skött inbetalningarna av skatteavdrag och arbetsgivaravgifter. Enligt Lagrådets mening bör förutsättningarna i en sank-

tionsbestämmelse preciseras så tydligt som möjligt. Lagrådet föreslår därför att bestämmelsen ges följande lydelse:

Om en sådan näringsidkare som avses i 30 § inte har skött inbetalningarna av skatteavdrag eller arbetsgivaravgifter, får Skatteverket besluta att han eller hon ska lämna arbetsgivardeklaration senast den 12 i månaden efter redovisningsperiodens utgång, i januari senast den 17.

27 kap. 1 §

Syftet med en skalbolagsdeklaration anges i paragrafen vara att lämna ledning för beslut om säkerhet för slutlig skatt. Huruvida detta skulle vara enda syftet med en sådan deklaration kan ifrågasättas. Deklarationen har nämligen också en viss betydelse för vilka skalbolagsregler i inkomstskattelagen som blir tillämpliga. Lagrådet föreslår att paragrafens text utökas på följande sätt:

Skalbolagsdeklaration ska lämnas för att möjliggöra tillämpningen av 25 a kap. 11 § eller 49 a kap. 13 § inkomstskattelagen (1999:1229) och för att ge underlag för meddelande av beslut om säkerhet för slutlig skatt.

27 kap. 4 §

Vad "avyttringen" ska bestå av borde förtydligas i paragrafen. Lagrådet föreslår därför att första delen av bestämmelsen ges följande lydelse:

En skalbolagsdeklaration ska ha kommit in till Skatteverket senast 30 dagar efter det att andelen eller delägarrätten har avyttrats ...

28 kap. 1 §

I nuvarande bestämmelse i 10 kap. 2 § skattebetalningslagen föreskrivs att en skattskyldig *får* lämna en preliminär självdeklaration även i annat fall. I författningskommentaren till 1 § sägs att en bestämmelse som motsvarar den i 10 kap. 2 § skattebetalningslagen inte fyller någon funktion, eftersom det av "ändamålet med en sådan deklaration" följer att en preliminär inkomstdeklaration kan lämnas även om någon skyldighet inte föreligger. Lagrådet noterar att 1 § formulerats som om det enbart var fråga om en skyldighet ("ska lämnas"). Med hänsyn härtill kan en regel av det slag som finns i 10 kap. 2 § skattebetalningslagen mycket väl fylla en funktion. Det kan också vara att begära för mycket av en enskild att på egen hand dra slutsatser av en deklarations ändamål.

28 kap. 3 §

I bestämmelsen i första stycket bör under punkten 2 föras in att den angivna 6 § finns i 3 kap. bokföringslagen (1999:1078). Vidare bör bestämmelsen genomgå vissa språkliga justeringar, vilka framgår av följande förslag till ny lydelse:

Om den slutliga skatten för beskattningsåret beräknas överstiga motsvarande skatt för det föregående beskattningsåret, ska den som innehar ett godkännande för F-skatt eller har särskild A-skatt lämna en preliminär inkomstdeklaration om

1. skillnaden är betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden, eller
2. räkenskapsåret har lagts om enligt 3 kap. 6 § bokföringslagen (1999:1078) utan Skatteverkets tillstånd.

28 kap. 4 §

Vad som anförts under 28 kap. 3 § har också tillämpning här.

29 kap. 1 §

Lagrådet föreslår att punkten 2 förtydligas på det sätt som angetts under 14 kap. 1 § 2.

31 kap. 1 §

Andra strecksatsen bör ges följande lydelse:

- uppgifter som fysiska personer och dödsbon ska underrättas om och godkänna eller lämna (4 och 5 §§),

31 kap. 5 §

Andra meningen bör ges följande lydelse:

Om en uppgift är felaktig eller saknas i underrättelsen ska den deklARATIONSSKYLDIGE göra den ändring eller det tillägg som behövs.

31 kap. 8 §

Bestämmelsen innebär att uppgifter om näringsverksamhet som svenska handelsbolag och i utlandet delägarbeskattade juridiska personer med fast driftställe i Sverige ska lämna till ledning för delägares beskattning inte behöver lämnas också av delägarna. Lagrådet föreslår att paragrafen förtydligas och får följande lydelse:

Uppgifter om näringsverksamhet enligt 33 kap. 6 § behöver inte lämnas av delägarna.

31 kap. 22 §

Bestämmelserna i 48 a kap. 6 a och 12 §§ inkomstskattelagen har upphört att gälla (SFS 2008:1343). Bestämmelsen i 22 § första stycket 1 bör följaktligen utgå. Vidare föreslås att ordet kapitalbeloppet i första stycket 2 används i obestämd form.

31 kap. 29 §

Paragrafen ersätter 3 kap. 21 § första stycket 2 och fjärde stycket lagen om självdeklaration och kontrolluppgifter (LSK). I 3 kap. 21 § andra stycket LSK anges att uppgifter inte behöver lämnas av närstående som inte har tagit emot ersättning från företaget eller träffat avtal med eller företagit annan rättshandling med detta. Någon motsvarighet till sistnämnda regel har inte ansetts nödvändig i den nya lagen.

Det föreslagna första stycket har enligt sin ordalydelse ett vidsträckt tillämpningsområde, även när det gäller närståendes uppgiftsskyldigheter. Mot denna bakgrund ifrågasätter Lagrådet om inte den begränsning i uppgiftsskyldigheten som för närvarande finns i 3 kap. 21 § andra stycket LSK kan få betydelse och därför borde tas in i den föreslagna paragrafen.

32 kap. 2 §

I paragrafen anges fyra olika tidpunkter för när en deklaration för andra juridiska personer än dödsbon senast ska ha kommit in till Skatteverket. Deklarationstidpunkterna bestäms av vilken slutdag beskattningsåret har och det finns utöver de angivna slutdagarna ett flertal andra tänkbara slutdagar för ett beskattningsår som inte framgår av paragrafen. I bestämmelsen om ingivande av en

preliminär skattedeklaration används en annan lagstiftningsteknik (jfr 28 kap. 3 § andra stycket). Där föreskrivs att deklarationen ska ha kommit in till Skatteverket senast en månad före beskattningsårets utgång. Den närmare regleringen av vad som avses med beskattningsår framgår av bl.a. 3 kap. 5 § andra stycket. Om man i stället, som i den aktuella paragrafen, väljer den tekniken att ange fyra olika deklarationstidpunkter som är kopplade till fyra olika tidpunkter för beskattningsårets utgång finns det en risk för att bestämmelsen blir oklar och svår att tillämpa. I sådant fall bör enligt Lagrådets mening ett förtydligande ske i ett nytt andra stycke som förslagsvis får följande lydelse:

Om beskattningsåret har en annan slutdag än de som anges i första stycket, ska deklarationen ha kommit in senast den dag som enligt första stycket gäller för det beskattningsår som går ut närmast efter det först nämnda beskattningsåret.

Om Lagrådets förslag godtas bör nuvarande andra stycket bilda ett nytt tredje stycke.

33 kap. 3 §

Ordet "bedöma" i första stycket punkten 3 bör inte kopplas till ordet "fråga". Mera korrekt är exempelvis besvara eller pröva.

33 kap. 4 §

I andra stycket bör subjektet vara beslut, varför bestämmelsen förslagsvis kan ges följande lydelse:

Ett beslut om undantag ska avse en viss tid och får återkallas.

33 kap. 5 §

Vad som anförts under 33 kap. 3 § är också tillämpligt här.

33 kap. 8 §

I paragrafen angivna uppgifter ska lämnas till Skatteverket senast den 1 oktober året före det kalenderår uppgifterna avser (11 §). I likhet med skrivningen i punkten 1 bör detta i punkt 2 komma till uttryck genom ordet "ska". Bestämmelsen i punkten 3 kan vidare ges en bättre språklig utformning. Mot denna bakgrund föreslås att punkterna 2 och 3 får följande lydelse:

2. vilka entreprenörer som redaren ska anlita för sin verksamhet, och
3. övriga förhållanden som Skatteverket behöver känna till för att kunna bestämma vilka fartområden fartygen avses gå i.

34 kap. 2 §

Uttrycket "någon annan" är alltför vagt i sammanhanget och bör bytas ut mot ett uttryck som preciserar vad som menas. Lagrådet föreslår följande lydelse av bestämmelsen:

Informationsuppgifter lämnas till den deklarationsskyldige eller den kontrolluppgiftsskyldige för att denne ska kunna fullgöra sin uppgiftsskyldighet.

Rubriken närmast före 34 kap. 6 §

Lagrådet hänvisar till vad som anförts under Rubriken närmast före 11 kap. 5 §.

Rubriken närmast före 34 kap. 7 §

Ordet "liknande" bör föras in före "förmån".

35 kap. 9 §

Bestämmelsen i första stycket torde vara överflödig och kan utgå. Till följd härav föreslås att rubriken får lydelsen "När en periodisk sammanställning ska ha kommit in". I andra stycket punkten 1 regleras tidpunkten då en periodisk sammanställning ska ha kommit in till Skatteverket, om den lämnas med hjälp av elektronisk filöverföring eller annan automatisk databehandling. Även inkomstdeklarationer får lämnas elektroniskt (se 32 kap. 2 §). Tekniken för att lämna periodiska sammanställningar torde vara densamma som för deklarationer och sättet att uttrycka det elektroniska uppgiftslämnandet bör vara enhetligt. Lagrådet föreslår att andra stycket (som då skulle bli första stycket) punkten 1 får följande lydelse:

En periodisk sammanställning ska ha kommit in till Skatteverket senast

1. den 25 i månaden efter utgången av den period som sammanställningen avser, om den lämnas elektroniskt, eller

36 kap. 3 §

Orden "misskött tidigare anstånd" i första stycket andra meningen kan knappast avse något annat fall än det att den ifrågavarande personen har överskridit en tidigare anståndstid. Bestämmelsen bör därför ges lydelsen:

Om den som ska lämna deklaraionshjälpen inte har iakttagit tidigare anstånd, får anstånd vägras.

37 kap. 2 §

Enligt första stycket får Skatteverket förelägga den som inte har fullgjort en uppgiftsskyldighet enligt 15–35 kap. att fullgöra skyldigheten. I 25 kap. regleras dock inte någon skyldighet att lämna uppgifter utan där finns bestämmelser om undantag från sådan skyldighet. Lagrådet föreslår att ordet ”enligt” byts ut mot orden ”som följer av”.

37 kap. 6 §

Paragrafens första stycke ersätter 3 kap. 5 § första stycket taxeringslagen och 14 kap. 3 § 1 och 2 skattebetalningslagen. I dessa bestämmelser anges att ett föreläggande får avse att lämna uppgift, visa upp handling eller lämna över en kopia av handling. Enligt författningskommentaren (s. 824 f.) innefattar en befogenhet för Skatteverket att förelägga någon att lämna uppgift även en befogenhet att låta föreläggandet i stället avse att visa upp en handling eller att lämna över en kopia av en handling. I förslaget har därför endast upptagits att lämna uppgift. Lagrådet anser att det är av betydelse att reglerna på denna punkt är tydliga och förordar därför att den nuvarande formuleringen i taxeringslagen och skattebetalningslagen, när det gäller vad ett föreläggande får avse, behålls.

Vad som anförts under 2 § är också tillämpligt här.

37 kap. 9 §

När det gäller andra stycket 1 hänvisas till vad som anförts under 2 §.

38 kap. 1 §

Rubriktexten bör stå i pluralis (jfr texten i paragrafen) och således lyda:

Fastställda formulär

Av punkten 2 bör det framgå vilket slags åtagande som avses. Detta kan enklast uttryckas genom en hänvisning till den paragraf i vilken åtagandet närmare regleras, dvs. "åtagande enligt 23 kap. 6 §".

38 kap. 3 §

Andra stycket borde kunna formuleras på ett sätt så att vissa upprepningar undviks. Lagrådet föreslår följande lydelse av paragrafen:

Uppgifter enligt 2 § ska undertecknas av den uppgiftsskyldige eller behörig ställföreträdare.

Vidare får uppgifterna undertecknas av

1. ett deklarationsombud i en deklaration som lämnas elektroniskt,
2. ett ombud för en utländsk företagare i en mervärdesskatte-deklaration, och
3. en dödsbodelägare, som är ombud för ett dödsbo, i boets deklaration.

39 kap. 3 §

Lagrådet hänvisar till vad som anförts under 37 kap. 2 §. Det noteras vidare att kapitelangivelsen föregås av orden "bestämmelserna i". Denna teknik används inte i övriga paragrafer i skatteförfarandelagen. Det är av värde att paragraferna så långt möjligt utformas på ett enhetligt sätt.

39 kap. 9 §

Lagrådet föreslår att andra stycket i paragrafen får lydelsen:

Ett beslut om undantag får förenas med villkor.

39 kap. 10 §

Lagrådet instämmer i regeringens åsikt att de föreskrifter som avses i paragrafen inte kan anses gälla skatt. Till följd härav föreligger inte något hinder för riksdagen att delegera normgivningsrätt till regeringen i de ämnen som anges i paragrafen. Skatteförfarandeutredningen har i SOU 2009:58 s. 1097 f. dock förklarat att bemyndigandet i första stycket skulle strida mot 8 kap. 7 § första stycket regeringsformen, dvs. i dess lydelse före den 1 januari 2011. Anledningen skulle vara att tredje punkten i den uppräkningsparagrafen innehöll i detta stycke visserligen omfattade näringsverksamhet men absolut inte skattekontroll som det här var fråga om. Bestämmelsen i 8 kap. 7 § första stycket regeringsformen är numera upphävd och har inte ersatts av någon motsvarande föreskrift. Detta har medfört att området för delegeringsbara ämnen har utökats väsentligt och att det hinder som utredningen påtalat inte längre är för handen.

39 kap. 11 §

Lagrådet föreslår att ordet "och" i punkten 1 byts ut mot "eller".

39 kap. 17 §

I första punkten anges att Skatteverket får förelägga den som ska använda kassaregister att fullgöra sina skyldigheter enligt 7 och 8 §§.

I dessa paragrafer kommer det att finnas föreskrifter om vad som ska registreras i ett kassaregister och vilka krav som registret ska uppfylla. Däremot omfattar inte första punkten den skyldighet att använda kassaregister som regleras i 4 §. Lagrådet ifrågasätter om inte första punkten borde omfatta även 4 §.

41 kap. 2 §

I första stycket anges i sju olika punkter för vilka syften revision får beslutas. Samtliga punkter avser kontroll av uppgiftsskyldighet. I punkterna 4–7 preciseras genom hänvisningar till aktuella lagrum vilken uppgiftsskyldighet som avses. Lagrådet föreslår att det görs motsvarande förtydliganden i punkterna 1 och 2. När det gäller den språkliga utformningen av ett sådant förtydligande, som avser bestämmelserna i 15–35 kap., hänvisas till vad Lagrådet anfört under 37 kap. 2 §.

41 kap. 4 §

I andra punkten första stycket borde tydliggöras att den möjlighet som avses i lagtexten regleras i 47 kap.

41 kap. 5 §

I förtydligande syfte bör sist i andra stycket tredje punkten tilläggas ”i 45 kap. 16 § andra stycket”.

41 kap. 6 §

Paragrafen bör förtydligas i två hänseenden. I första stycket bör således till det sista ordet (”verksamheten”) läggas orden ”hos denne”, och i andra stycket bör till orden ”risk för sabotage” läggas

”enligt 45 kap. 2 §” för att klargöra att det är fråga om ett särskilt begrepp i lagen.

41 kap. 11 §

Skatteverket får enligt 12 § förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter enligt 11 § att fullgöra dem. Ett sådant föreläggande får också förenas med vite. Av 11 § framgår dock inte tillräckligt tydligt vilka skyldigheter som kan åläggas den reviderade. I ett föreläggande måste givetvis preciseras vilka skyldigheter adressaten ska fullgöra. Bestämmelsen bör enligt Lagrådets mening omarbetas och förtydligas om den ska kunna ligga till grund för utfärdande av ett föreläggande.

41 kap. 12 §

Enligt paragrafen får Skatteverket förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter enligt 9–11 §§ att fullgöra dem. Verkets befogenhet att förelägga omfattar således inte det fallet då den reviderade inte fullgör sina skyldigheter enligt 8 § att lämna tillträde till verksamhetslokalerna. I ett sådant fall får enligt författningskommentaren i stället bevissäkring tillgripas. Av gällande bestämmelser i 3 kap. 12 § första stycket samt 11 § andra stycket taxeringslagen följer att den som revideras ska lämna tillträde till utrymmen som huvudsakligen används i verksamheten för bl.a. inventering av kassan, granskning av lager, maskiner och inventarier. Den som revideras ska vidare om möjligt ställa en ändamålsenlig arbetsplats till förfogande. Enligt 3 kap. 12 § fjärde stycket taxeringslagen får Skatteverket förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter enligt första stycket att fullgöra dem. Föreläggandet får förenas med vite. Mot bakgrund av vad nu anförts uppkommer frågan om den föreslagna bestämmelsen borde omfatta även de fall som avses i remissens 8 § första stycket 2 samt

8 § tredje stycket. Samma fråga uppkommer beträffande första stycket punkten 1 som är helt ny (enligt gällande rätt är den som ska revideras inte skyldig att lämna tillträde till verksamhetslokalerna i förevarande fall). Någon närmare förklaring till varför förslaget avviker från gällande rätt ges inte i författningskommentaren. Frågan bör utredas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

43 kap. 1 §

Enligt 3 § lagen om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. kan rätt till ersättning föreligga för den som haft kostnader för ombud eller biträde, utredning eller annat som skäligen behövs för att ta till vara hans rätt. I lagrådsremissen föreslås den vara berättigad till ersättning som haft kostnader för biträde och skäligen har behövt biträde för att ta till vara sin rätt. Enligt författningskommentaren (s. 852) omfattar förutsättningen ”skäligen har behövt biträde” i princip all hjälp som den enskilde har behövt för att ta till vara sin rätt.

Enligt Lagrådets mening leder termen biträde i sammanhanget tanken till rättegångsbiträde (jfr 12 kap. 22 § rättegångsbalken). Den föreslagna formuleringen kan därför uppfattas som att möjligheterna att få ersättning inskränks. Den inledande förutsättningen bör enligt Lagrådets mening formuleras på liknande sätt som i nuvarande lag.

En generell förutsättning i första styckets bestämmelse är att den sökande skäligen har behövt biträde för att ta till vara sin rätt. Motsvarigheten i Skatteförfarandeutredningens lagförslag finns i 40 kap. 1 och 2 §§. Utredningen har här avstått från att använda ordet skäligen med den följd att i 1 § föreskrivs att rätt till ersättning har den som i ett ärende eller mål behöver biträde för att ta till vara sin rätt och i 2 § att ersättning enbart får avse kostnader som har

behövts för att ta till vara sökandens rätt. (SOU 2009:58 s. 118). Motiveringen härtill är att ordet skäligen inte kan anses tillföra något i sak. (SOU 2009:58 s. 1116 f.). Det tycks dock föreligga en viss skillnad mellan den tolkning av 3 § lagen om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m. som utredningen gör och den som görs i remissen. Hos utredningen hänförs skäligen till kostnaderna (SOU 2009:58 s. 1116), medan skäligen i remissen hänförs till behovet av biträde (kommentaren till 43 kap. 1 §). Lagrådet anser att ordet skäligen ska behållas i lagtexten men att det ska knytas till ersättningen och således inte till hjälpbehovet.

Med hänsyn till det ovan anförda skulle bestämmelsen inledningsvis kunna ges följande lydelse:

Den som i ett ärende eller mål har behövt ombud, biträde, utredning eller annat för att ta till vara sin rätt har efter ansökan rätt till skälig ersättning för kostnaderna om

1. ...

Om förslaget godtas måste vissa följdändringar göras, bl.a. i rubriken till 43 kap.

Rubriken till 44 kap.

Rubriken lyder: Vite. Med vite menas enbart ett penningbelopp. Om man vill avse de tvångsåtgärder (jfr avdelningens rubrik) som den enskilde förväntas komma att vidta, bör ordet vitesföreläggande användas.

Rubriken till 44 kap. 3 §

Rubriken lyder: Vitesförbud. Med vitesförbud menas ett med viteshot förenat förbud. Det är emellertid inte tänkt att begreppet vitesförbud ska ha denna gängse innebörd här. Avsikten är nämligen att peka ut beslut som inte får förenas med vite. För att inte missleda en läsare bör rubriken ändras, exempelvis till "Förbud mot att förena ett föreläggande med vite".

44 kap. 3 §

Det sätt varpå förhållandet mellan vite och straff föreslås komma att regleras bygger på ett numera närmast förlegat synsätt. Om vite inte får sättas ut om straff kan ådömas för det i föreläggandet beskrivna förfarandet, kommer beslutsmyndigheten att sakna valmöjlighet med den följd att en smidig och effektiv tillämpning av vitesinstitutet motverkas. I moderna författningar brukar innebörden av motsvarande regel vara att vite får sättas ut även om straff är stadgat, men att om så sker straff inte får ådömas. Till det anförda, se Lavin, Viteslagstiftningen, 2 u. 2010, s. 73 f. Lagrådet anser att utformningen av regeln i förevarande paragraf bör övervägas ytterligare i det fortsatta beredningsarbetet. Jfr vad nedan sägs under 50 kap. 5 §.

Av de avgifter som nämns ingår skattetillägg och kontrollavgift, men inte förseningsavgift. Den omständigheten att förseningsavgift inte nämns bör innebära att vitesförelägganden och förseningsavgifter kan kumuleras. Lagrådet har svårt att finna några vägande skäl för att förseningsavgifter ska behandlas annorlunda än skattetillägg och kontrollavgifter i fråga om möjligheten att meddela vitesförelägganden.

45 kap. 2 §

I första stycket bör förtydligas att det är fråga om tvångsåtgärder.

Stycket kan förslagsvis ges följande lydelse:

Med *bevissäkring* avses tvångsåtgärderna

1. revision i den reviderades verksamhetslokaler,
2. eftersökande och omhändertagande av handlingar, samt
3. försegling av lokal, förvaringsplats eller annat utrymme.

45 kap. 3 §

Eftersom det i lagen kommer att finnas två slags revisioner, nämligen dels en i 41 kap., dels en i 45 kap. ("bevissäkring"), bör det i respektive paragraf anges vilket slags revision det är fråga om. I förevarande paragraf regleras exempelvis revision i form av bevissäkring.

45 kap. 4 §

För att uppnå bättre överensstämmelse med den språkliga utformningen av 3 § föreslås att paragrafen får följande lydelse:

När en revision genomförs enligt 3 §, får handlingar som behövs för revisionen eftersökas i verksamhetslokalerna och tas om hand för granskning.

Om revisionen genomförs enligt 3 § 1, gäller dock första stycket bara om handlingen inte har tillhandahållits inom rimlig tid eller om det finns en påtaglig risk för sabotage.

45 kap. 5 §

De situationer som paragrafen avses reglera torde vara revisioner där den som ska revideras har lämnat sitt medgivande till att revisionen genomförs i verksamhetslokalerna enligt 41 kap. 8 §.

Bestämmelserna om tvångsrevision respektive s.k. samverkansrevision är svårtillgängliga. Det är därför, som Lagrådet påpekat, angeläget att det tydligt framgår av respektive paragraf vilken form av revision som avses. I det aktuella fallet bör det göras en hänvisning till 41 kap. 8 §. Vidare bör det uttryckligen framgå att den berörde ska medge att revisionen sker i verksamhetslokalerna eftersom regleringen i paragrafen inte med nödvändighet innebär att den berörde lämnar sådant tillträde. I de situationer som avses får eftersökning inte ske. För att det inte ska råda någon tvekan om i vilka fall paragrafen är tillämplig föreslås att ”påträffas” kompletteras med ”eller tillhandahålls”. Den grundläggande förutsättningen för att handlingarna ska få tas om hand, nämligen att de behövs för revisionen, bör vidare framgå direkt av bestämmelsens ordalydelse. Slutligen föreslås en språklig justering så att syftet med omhändertagandet av handlingarna tydligare framgår, dvs. att de ska granskas. Paragrafen kan förslagsvis ges följande lydelse:

Om den reviderade har medgett att revisionen genomförs i verksamhetslokalerna enligt 41 kap. 8 §, får handlingar som påträffas eller tillhandahålls och som behövs för revisionen tas om hand för granskning.

Lagrådet vill framhålla att det är osäkert om handlingar som ”påträffas” eller som ”granskas” (remissens lagförslag) kan bli föremål för bevissäkring (jfr definitionen av bevissäkring i 45 kap. 2 § första stycket). Frågan bör klargöras i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

45 kap. 6 och 7 §§

Såvitt framkommit vid föredragningen kan paragraferna komma att tillämpas vid såväl tvångsrevisioner som samverkansrevisioner. Med hänvisning till vad som anförts ovan under 3 och 5 §§ föreslås att

bestämmelserna preciseras så att det i de olika fallen klart framgår vilket slags revision som avses. Detta kan förslagsvis ske genom att bestämmelsen i 6 § inleds med orden: "Om den reviderade har medgett att revisionen genomförs på någon annan plats än i verksamhetslokalerna, får en handling.....risk för sabotage." När det gäller bestämmelsen i 7 § föreslås att det görs en hänvisning till en revision enligt 3 § eller 41 kap. 8 §.

45 kap. 10 §

I bestämmelsen regleras vilka uppgifter som inte behöver anges i ett beslut om åtgärd enligt 9 §. I sistnämnda paragraf liksom i övriga bestämmelser i kapitlet är det språkligt sett handlingar som eftersöks och inte uppgifter. I överensstämmelse härmed föreslås att paragrafen får följande lydelse:

Om det finns särskilda skäl, behöver den som uppgifterna avser eller de handlingar som eftersöks inte anges i ett beslut om åtgärd enligt 9 §.

45 kap. 12 §

Enligt Lagrådets mening bör i förtydligande syfte efter "tas om hand" i punkterna 1–3 tilläggas "för granskning".

I punkten 2 b) bör uttrycket "det finns en befarad risk" ersättas av "det kan befaras föreligga risk".

45 kap. 13 §

I paragrafens första stycke anges att beslut om bevissäkring enligt 3 och 6–9 §§ fattas av förvaltningsrätten på ansökan av gransknings-

ledaren. Av andra stycket framgår att beslut enligt 4, 5 och 12 §§ fattas av granskningsledaren.

I 3 § föreskrivs att en revision får genomföras i den reviderades verksamhetslokaler under vissa närmare angivna förutsättningar. I 6–9 §§ anges förutsättningarna för att handlingar ska få eftersökas och tas om hand för granskning. För tillämpning av 6 och 7 §§ förutsätts att en revision genomförs, medan 8 och 9 §§ avser eftersökning och omhändertagande av handlingar utan att revision sker.

Enligt Lagrådets mening borde det tydligare framgå vad förvaltningsrättens prövning ska avse. Formuleringen av 3 och 6–9 §§ tyder närmast på att paragraferna reglerar genomförandet av ett beslut i stället för att ta sikte på domstolens prövning.

45 kap. 14 §

Begreppet "risk för sabotage" definieras i 2 § andra stycket, medan någon legaldefinition av "akut risk" inte finns i lagtexten. Det sistnämnda begreppet motsvaras för närvarande av att risken realiserar "innan förvaltningsrätten kan fatta beslut". Av SOU 2009:58 s. 1183 framgår att ordet "akut" just syftar på det citerade uttrycket. Ordet "akut", som huvudsakligen används i den medicinska terminologin och vars innebörd kan variera från fall till fall, kan knappast förmedla det intryck som torde vara avsikten. Enligt Lagrådets mening vore det bättre att behålla nuvarande uttryck i regeln.

I andra stycket sista meningen bör, förutom det fall att förvaltningsrätten avslår ansökan, det fall att granskningsledaren inte gör någon ansökan tas med. Vidare bör i samma mening i likhet med remissens förslag i 46 kap. 16 § anges att handlingarna *omedelbart* ska lämnas

tillbaka och övriga insamlade uppgifter *omedelbart* ska förstöras. Det innebär att sista meningen i stycket skulle få följande lydelse:

Om granskningsledaren inte gör någon ansökan eller om förvaltningsrätten avslår ansökan, ska omhändertagna handlingar omedelbart lämnas tillbaka och övriga insamlade uppgifter omedelbart förstöras.

Jfr förslaget under 46 kap. 16 §.

Enligt paragrafens tredje stycke ska handlingarna överlämnas till konkursförvaltaren om den reviderade har försatts i konkurs när handlingarna ska lämnas tillbaka. Första och andra styckena avser dock även bestämmelsen i 8 §, dvs. handlingar som omhändertagits för granskning vid annan kontroll än revision. Av författningskommentaren framgår att det i sistnämnda fall kan vara fråga om handlingar som Skatteverket har efterfrågat i samband med ett kontrollbesök rörande kassaregister, t.ex. en kontrollremsa eller uppgifter från ett journalminne. Det mesta tyder på att handlingarna även i sådana fall ska lämnas tillbaka till konkursförvaltaren och inte till konkursgäldenären (jfr 69 kap. 12 §). Lagrådet föreslår i enlighet härmed att stycket får följande lydelse:

Om den som beslutet om bevissäkring gäller har försatts i konkurs när handlingarna ska lämnas tillbaka, ska handlingarna överlämnas till konkursförvaltaren och den som bevissäkringen gäller underrättas om överlämnandet.

Rubriken till 46 kap. 2 §

Rubriken bör endast lyda: Definition. Orden "och tillämpningsområde" bör således tas bort.

46 kap. 6 §

I paragrafen föreskrivs att betalningssäkring ska beslutas om det finns en påtaglig risk för att den som är betalningsskyldig *försöker* dra sig undan skyldigheten, och betalningsskyldigheten avser ett betydande belopp. Vid ställningstagandet till om det kan anses föreligga en påtaglig risk görs vanligtvis en helhetsbedömning av den betalningsskyldiges förhållanden. En sådan bedömning kan vara omfattande och innefatta såväl fall där den betalningsskyldige inte har betalat tidigare fordringar som fall där denne försökt att undgå betalningsskyldighet men inte lyckats. Med detta synsätt torde ordet *försöker* inte tillföra något utan kan sägas ligga i den bedömning som ska göras av om påtaglig risk kan anses föreligga. I sammanhanget kan noteras att när det gäller tvångsåtgärden kvarstad enligt 15 kap. rättegångsbalken används inte ordet *försöker* i samband med uttrycket "undandrar sig att betala skulden". Inte heller när det gäller paragrafen om förutsättningarna för beslut om bevissäkring i skatteförfarandelagen används ordet *försöker* i samband med uttrycket påtaglig risk. Lagrådet föreslår mot denna bakgrund att ordet *försöker* i lagtexten utgår. Vidare föreslås att ordet ska i inledningen till paragrafen ersättas av *får*.

46 kap. 10 §

Det bör framgå av första stycket att förvaltningsrättens prövning ska ske med tillämpning av 9 §. Lagrådet föreslår att "enligt 9 §" infogas efter "upphävas helt eller delvis".

46 kap. 11 §

Med anledning av bestämmelsen i andra stycket sista meningen bör i paragrafen tas in en uttrycklig regel om att klaganden ska beredas möjlighet att justera eller komplettera sitt ursprungliga överklagande.

46 kap. 16 §

Om någon ändring i förhållande till gällande rätt inte är åsyftad (se 17 § lagen om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter), ska Skatteverket och inte granskningsledaren, enligt andra stycket, föra talan i förvaltningsrätt. De två första bestämmelserna i detta stycke bör därför förslagsvis ges följande lydelse:

Om egendomen har tagits i förvar, ska Skatteverket så snart som möjligt och senast inom fem dagar ansöka om betalningssäkring hos förvaltningsrätten. Om Skatteverket inte gör någon ansökan eller om förvaltningsrätten avslår ansökan, ska egendomen omedelbart lämnas tillbaka.

47 kap. 1 §

Enligt första stycket får ett föreläggande som gäller kontroll av uppgifts- eller dokumentationsskyldighet inte avse en uppgift som inte får tas i beslag enligt 27 kap. 2 § rättegångsbalken. Sistnämnda bestämmelse har språkligt utformats som beslag av handlingar och inte som beslag av uppgifter. Lagrådet föreslår att samma ordval används i den aktuella bestämmelsen genom lydelsen ”en uppgift i en sådan handling som”.

47 kap. 5 §

De begränsningar som det är fråga om bör avse Skatteverkets rätt att använda tekniska hjälpmedel och sökbegrepp. Bestämmelsen bör därför omformuleras, vilket förslagsvis kan göras på följande sätt:

Om en uppgift i en sådan upptagning som avses i 3 kap. 9 § ska undantas, får förvaltningsrätten besluta om sådana begränsningar i rätten att använda tekniska hjälpmedel och sökbegrepp som behövs för att uppgiften inte ska bli tillgänglig för Skatteverket.

47 kap. 6 §

Lagrådet föreslår att det i paragrafen görs följande språkliga justering:

Om den som vill att en uppgift eller en handling ska undantas från kontroll begär det, ska förvaltningsrätten pröva om beslut om undantag kan fattas utan att rätten granskar handlingen.

48 kap. 2 §

Ordet uppgifter i bisatsen bör åsyfta både inkomstdeklaration och särskilda uppgifter i huvudsatsen. Av denna anledning bör bestämmelsen förtydligas på förslagsvis följande sätt:

Den uppgiftsskyldige ska inte anses ha lämnat inkomstdeklaration eller särskilda uppgifter, om uppgifterna i deklarationen eller de särskilda uppgifterna är så bristfälliga att de uppenbarligen inte kan läggas till grund för beskattningen.

48 kap. 5 §

Det är oklart vad som menas med deklarationstillfälle. Språkligt sett borde det vara det tillfälle då deklarationen upprättas. Lagrådet

förmodar att det inte är detta tillfälle som avses utan det tillfälle då en deklARATION kommer in till Skatteverket. Lagrådet föreslår därför följande formulering:

Om en deklARATIONSSKYLDIG, som vid samma tillfälle ska ha kommit in med flera skattedeklARATIONER, är försenad med mer än en deklARATION, ska bara en förseningsavgift tas ut.

48 kap. 7 §

Vid föredragningen har framkommit att bestämmelsen riktar sig till den som ska lämna en inkomstdeklARATION utan föreläggande och den som ska lämna särskilda uppgifter utan föreläggande. Detta bör förtydligas genom att första stycket inleds på följande sätt:

Om den som utan föreläggande ska lämna en inkomstdeklARATION eller särskilda uppgifter inte har gjort det inom tre månader...

49 kap. 3 §

I första stycket 2 föreskrivs att skattetillägg ska tas ut på avgift enligt 1 och 3 §§ lagen om allmän löneavgift. Enligt Lagrådets mening bör hänvisningen till 3 § utgå, eftersom den paragrafen endast anger löneavgiftens storlek.

49 kap. 8 §

Av författningskommentaren framgår att samtliga förutsättningar i punkterna 1–3 i första stycket måste vara uppfyllda för att paragrafen ska vara tillämplig. Detta skulle tydligare framgå om andra punkten inleddes med orden "inte heller har lämnat...". Vissa ytterligare förtydliganden och språkliga justeringar bör göras, varför Lagrådet föreslår att paragrafen ges följande lydelse:

Skattetillägg ska tas ut av den som

1. har skönsbeskattats på grund av att någon inkomstdeklaration inte har lämnats,
2. inte heller har lämnat deklaration inom den tid som föreskrivs i 7 §, och
3. på Skatteverkets initiativ påförs ytterligare skatt genom omprövning av skönsbeskattningsbeslutet.

Ett beslut om skattetillägg ska inte undanröjas om en inkomstdeklaration lämnas senare.

Om skattetillägg inte har tagits ut i samband med det första skönsbeskattningsbeslutet ska, vid tillämpning av första stycket 2, det som föreskrivs i 7 § om beslutet om skattetillägg och kännedom om skattetillägget i stället gälla skönsbeskattningsbeslutet och kännedom om skönsbeskattningen.

49 kap. 13 §

Enligt punkten 2 a) är skattetillägget på annan skatt 2 procent om redovisningsperioden för skatten är högst tre månader och den uppgiftsskyldige har hänfört eller kan antas ha avsett att hänföra beloppet till en period som löper ut högst fyra månader *från* den period som beloppet borde ha hänförts till. I gällande bestämmelse i skattebetalningslagen föreskrivs i stället att beloppet ska avse en period som löper ut högst fyra månader *efter* nämnda period. I författningskommentaren till aktuell bestämmelse anges att ändringen görs för att det ska vara tydligt att även en för tidig redovisning av ingående mervärdesskatt omfattas av bestämmelsen. Lagrådet anser inte att detta syfte uppnås genom utbyte av ordet *efter* till ordet *från*. Om avsikten är att skattetillägg ska tas ut med 2 procent också i sådana fall då ingående mervärdesskatt redovisas högst fyra månader för tidigt bör bestämmelsen förtydligas på annat sätt. Punkten 2 a) kan förslagsvis ges följande lydelse:

2. skattetillägget på annan skatt
 - a) 2 procent om redovisningsperioden för skatten är högst tre månader och den uppgiftsskyldige har hänfört eller kan antas

ha avsett att hänföra beloppet till en period som löper ut högst fyra månader före eller fyra månader efter den period som beloppet borde ha hänförts till, och

49 kap. 15 §

I förhållande till punkten 2 i första stycket framstår punkten 1 i samma stycke som ett specialfall. Det vore därför naturligt om punkten 2 blev punkten 1 och punkten 1 blev punkten 2.

49 kap. 19 §

Lagrådet anser att uttrycket "förhållanden som rör den skattetilläggsgrundande frågan" är otydligt och språkligt sett diskutabelt. Enligt författningskommentaren har det i 5 kap. 7 § taxeringslagen använda ordet "invändning" bytts ut mot ordet "förhållanden" för att det bättre ska framgå vilka olika situationer som avses. Det uttalas att hänsyn ska tas till ett avdragsyrkande oavsett om det framställs som en invändning mot Skatteverkets överväganden att ta ut skattetillägg eller av annan anledning.

Såvitt Lagrådet kan bedöma måste det som ska beaktas när underlaget för beräkning av skattetillägg bestäms förekomma som en invändning eller ett yrkande i målet eller ärendet även om invändningen eller yrkandet inte framställts i direkt samband med övervägandena att ta ut skattetillägg. Lagrådet förordar mot denna bakgrund att paragrafen ges följande lydelse, vilken nära ansluter till lydelsen av 5 kap. 7 § taxeringslagen:

När det underlag som skattetillägg ska beräknas på bestäms, ska hänsyn inte tas till invändning som gäller en annan fråga än den som ligger till grund för tillägget.

49 kap. 20 §

Lagrådet föreslår att ordet "gäller" ersätts av orden "föranleds av".

50 kap. 5 §

I paragrafen anges att kontrollavgift inte får tas ut för en överträdelse som omfattas av ett vitesföreläggande. Frågan om förhållandet mellan kontrollavgift och vitesföreläggande är också föremål för reglering i 44 kap. 3 § första stycket 1. Denna reglering har en annan innebörd än den i förevarande paragraf. Som framgått av Lagrådets synpunkter på utformningen av bestämmelsen i 44 kap. 3 § borde denna övervägas på nytt. Därvid borde resultatet, enligt Lagrådets mening, bli att bestämmelsen får en innebörd som ligger nära den som förevarande paragraf har.

51 kap. 1 §

Bestämmelserna i paragrafen har sin förebild i 5 kap. 14 § taxeringslagen och 15 kap. 10 § skattebetalningslagen. En viss otydlighet har dock smugit sig in i den föreslagna lagparagrafen. Till skillnad från nuvarande bestämmelser anges inte vems ålder, hälsa eller liknande förhållande som ska beaktas eller vem som ska ha felbedömt en regel eller betydelsen av de faktiska förhållandena (andra stycket 1 a) och b)). I de nuvarande bestämmelserna föreskrivs uttryckligen att det är den skattskyldige. Antagligen har denna subjektangivelse fått utgå därför att den föreslagna paragrafen är avsedd att ersätta även bestämmelser i torgkontrollagen, branschkontrollagen och kassaregisterlagen, där subjektet är ett annat än den skattskyldige. Det hör dock till saken att bestämmelserna i de sistnämnda lagarna har en annan, mycket enklare utformning än den i förevarande paragraf

föreslagna. Det bör i det fortsatta beredningsarbetet klargöras om de nuvarande till subjektet anknutna förhållandena ska behållas.

52 kap. 9 §

Av 50 kap. 7 § följer att kontrollavgift ska tas ut av den som inte har fullgjort dokumentationsskyldigheten vid upplåtelse av plats för torg- och marknadshandel eller vid omsättning av investeringsguld. I den aktuella paragrafen föreskrivs att ett beslut om kontrollavgift ska meddelas inom två år från den dag då beslutet om tillsyn eller kontrollbesök meddelades. Kontroll av den dokumentationsskyldighet som avses i 50 kap. 7 § sker inte vid tillsyn eller kontrollbesök (jfr 42 kap.). Vid föredragningen har dock framkommit att tvåårsfristen är avsedd att omfatta även de sist nämnda fallen. Lagrådet föreslår mot denna bakgrund att paragrafen får följande lydelse:

Ett beslut om kontrollavgift enligt 50 kap. 1 eller 3 § ska meddelas inom två år från den dag då beslutet om tillsyn eller kontrollbesök meddelades.

Ett beslut om kontrollavgift enligt 50 kap. 7 § ska meddelas inom två år från den dag då Skatteverket konstaterade att dokumentationsskyldigheten inte har fullgjorts.

53 kap. 1 §

I paragrafen föreskrivs att beslut om mervärdesskatt ska fattas för varje redovisningsperiod för sig med ledning av innehållet i skattedeklarationer och andra tillgängliga uppgifter. I paragrafen finns dock ingen bestämmelse om beslut om mervärdesskatt i fråga om sådan skatt som ska redovisas i en särskild skattedeklaration för varje förvärv (26 kap. 7 § andra stycket). Denna situation regleras inte heller i någon annan paragraf i skatteförfarandelagen. Lagrådet föreslår att paragrafen kompletteras med en sådan bestämmelse.

Den kan förslagsvis bilda ett nytt andra stycke och ges följande lydelse:

Om mervärdesskatt ska redovisas i en särskild skattedeklaration för varje förvärv enligt 26 kap. 7 § andra stycket, ska beslut om skatten fattas för varje förvärv med ledning av innehållet i den särskilda skattedeklarationen och andra tillgängliga uppgifter.

Om förslaget godtas bör andra och tredje styckena i det remitterade förslaget bilda tredje respektive fjärde stycket i paragrafen.

53 kap. 2 §

Av andra stycket bör det klart framgå att den skattedeklaration som lämnats i rätt tid och på rätt sätt och i enlighet med vilken beslut har fattats enligt första stycket måste vara en arbetsgivardeklaration eller en förenklad sådan. Lagrådet föreslår därför följande formulering av bestämmelsen i andra stycket:

Om beslut har fattats i enlighet med en arbetsgivardeklaration eller en förenklad arbetsgivardeklaration enligt vad som föreskrivs i första stycket och kommer en sådan deklARATION därefter in för sent, ska beslut om skatten och avgifterna anses ha fattats i enlighet med denna deklARATION om

1. en eller flera förenklade arbetsgivardeklARATIONER har lämnats, och
2. omprövning inte har begärts eller beslutats.

54 kap. 1 §

Lagrådet hänvisar till vad som anförts vid 26 kap. 9 § och föreslår att uttrycket "särskild inkomstskattedeklaration" i första och andra styckena byts ut mot "sådan särskild skattedeklaration som avses i 26 kap. 9 §".

55 kap. 3 §

I andra stycket anges hur skatten ska beräknas för svenska handelsbolag och i utlandet delägarbeskattade juridiska personer. I slutet av bestämmelsen hänförs beräkningen endast till "bolaget". Det får antas att även den i utlandet delägarbeskattade juridiska personen ska omfattas av bestämmelsen. Lagrådet föreslår därför att det efter ordet bolaget läggs till "eller den i utlandet delägarbeskattade juridiska personen".

59 kap. 4 §

Lagrådet föreslår att orden "med hänsyn till uppgifterna i ärendet" läggs till sist i paragrafen (jfr 57 kap. 1 §).

59 kap. 7 §

Konstruktionen "ett uppenbart anställningsförhållande enligt 10 kap. 14 §" i första stycket ger intrycket att vad som menas med ett dylikt förhållande regleras i 10 kap. 14 §. Så är inte fallet utan denna paragraf anger under vilka förutsättningar en utbetalare är anmälningskyldig för förekomsten av ett godkännande för F-skatt. Enligt Lagrådets mening borde det räcka att formulera bestämmelsen i första stycket på följande sätt:

Skatteverket får besluta att den som i sin näringsverksamhet har betalat ut ersättning för arbete och inte har fullgjort skyldigheten att göra en anmälan om F-skatt enligt 10 kap. 14 §, är skyldig att betala det belopp som kan behövas för att betala skatten och avgifterna på ersättningen.

59 kap. 12 §

Vad ovan anförts under 59 kap. 7 § har till viss del motsvarande tillämpning här.

61 kap. 6 §

Paragrafen kan läsas så att de i punkterna 2 a) och 2 b) upptagna förutsättningarna är alternativa. Av författningskommentaren framgår att avsikten är att båda förutsättningarna måste vara uppfyllda. Lagrådet föreslår mot denna bakgrund att punkten 2 förtydligas och ges följande lydelse:

2. kontohavaren inte
 - a) har F-skatt eller särskild A-skatt och inte heller har varit skyldig att lämna annan skattedeclaration än förenklad arbetsgivardeklaration under det innevarande beskattningsåret, eller
 - b) har en skatt eller avgift att betala med förfallodag före förfalldagen för den slutliga skatten.

62 kap. 7 §

Orden "den som startar en ny näringsverksamhet" kan tolkas på olika sätt. Således kan verksamheten vara ny sedd från den enskildes synpunkt, eftersom denne inte tidigare bedrivit detta slags verksamhet. En annan möjlig tolkning är att den enskilde själv måste starta en ny verksamhet och inte övertar någon annans verksamhet i syfte att driva denna vidare. Med hänsyn till det uttryckssätt som används i 11 kap. 5 § tredje stycket 1 skattebetalningslagen är det troligtvis den senare tolkningen som är avsedd att appliceras på de föreslagna orden. Om detta är avsikten får faktiskt det nuvarande uttrycket bättre fram denna avsikt än vad förslaget kan anses göra.

62 kap. 8 §

Vid föredragningen har framkommit att bestämmelsen i andra stycket punkten 1 avses omfatta även andra avgifter än arbetsgivaravgifter. Vidare har uppgetts att betalningsfristen i fråga om förseningsavgift och skattetillägg i samma stycke punkten 2 är tänkt att innefatta även sådana avgifter som har bestämts efter ett beslut av domstol. Med hänsyn härtill och med ytterligare några språkliga justeringar i första, andra och tredje styckena föreslås att paragrafen i berörda delar får följande lydelse:

Slutlig skatt beräknad enligt 56 kap. 9 § ska betalas senast den förfalldag som infaller närmast efter det att 90 dagar har gått från den dag då beslut om slutlig skatt fattades.

Följande skatter och avgifter ska vara betalda senast den förfalldag som infaller närmast efter det att 30 dagar har gått från den dag då beslut fattades:

1. annan skatt än F-skatt och särskild A-skatt samt avgifter som har bestämts genom ett omprövningsbeslut eller efter ett beslut av domstol,
2. förseningsavgift och skattetillägg som har bestämts genom ett omprövningsbeslut eller efter ett beslut av domstol samt kontrollavgift,
3. ...
4. ...

Slutlig skatt enligt andra stycket 1 samt förseningsavgift och skattetillägg enligt andra stycket 2 behöver dock inte betalas före den förfalldag som anges i första stycket.

62 kap. 9 §

De inledande orden i första stycket bör på något vis knyta an till vad som föreskrivs i 8 §. Detta kan förslagsvis utföras på följande sätt:

De förfalldagar som avses i 8 § är ...

63 kap. 2 §

Av paragrafen bör framgå vad anståndet avser (jfr bl.a. 3, 4 och 5 §§). I enlighet härmed föreslås att paragrafens första mening får följande lydelse:

Anstånd med betalningen av skatt eller avgift kan beviljas efter ansökan.

63 kap. 4 §

Enligt författningskommentaren avser andra stycket fall då en skattskyldig har beskattats för inkomst både i Sverige och utomlands. Om skatteavtal finns med den stat där inkomsten har beskattats kan dubbelbeskattningen undanröjas genom en ömsesidig överenskommelse med denna stat. Innehållet i ett skatteavtal utgör således grunden för bedömningen av om anstånd ska beviljas enligt andra stycket. Vid föredragningen har upplysts om att hänvisningen till första stycket är missvisande. Vidare har uppgetts att prövningen av frågan om anstånd i vissa ärenden görs av regeringen, i andra av Skatteverket samt att denna ordning fungerar väl och är lämplig även i framtiden. Mot denna bakgrund föreslås följande justering av andra stycket:

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får vid handläggning av ärenden enligt skatteavtal bevilja anstånd med betalningen av den skatt som ärendet gäller.

63 kap. 11 §

I första stycket 2 har uttrycket "det är osäkert" (17 kap. 4 § första stycket 2 skattebetalningslagen) bytts ut mot uttrycket "det är tveksamt". Lagrådet förordar att det nuvarande uttrycket behålls.

64 kap. 9 §

För att uppnå överensstämmelse med 2, 4 och 5 §§ i fråga om benämningen av den som ett överskott ska betalas tillbaka till föreslås att ordet betalningsmottagaren och dess genitivform byts ut mot motsvarande former av ordet kontohavaren.

65 kap. 4 §

I andra stycket förekommer uttrycket "sent debiterad preliminär skatt". Innebörden av detta uttryck framgår först vid läsning av 5 § i förening med rubriken till den paragrafen. Andra stycket bör förtydligas och ges följande lydelse:

På debiterad preliminär skatt som ska betalas den 12 i andra månaden efter beskattningsåret eller senare beräknas inte kostnadsränta från och med den 13 i andra månaden efter beskattningsåret till och med den 3 i femte månaden efter beskattningsåret på belopp till och med 30 000 kr. Detsamma gäller slutlig skatt som ska betalas.

65 kap. 8–11 §§

En rubrik till en eller flera paragrafer har till syfte att med några få ord ge läsaren vägledning om paragrafernas innehåll, dvs. vad som står att läsa i lagtexten. En rubrik är däremot inte en föreskrift. Som redan framgått av yttrandets inledning ifrågasätter Lagrådet lämpligheten av att en bestämmelse i en paragraf utformas på det sättet att delar av dess innehåll och nödvändiga förutsättningar för dess tillämpning anges i en rubrik i stället för i själva paragrafen. Denna teknik har dock använts frekvent i skatteförfarandelagen, bl.a. vid utformningen av föreskrifterna i 9–11 §§, vilket fått till följd att bestämmelserna är omöjliga att förstå om man inte beaktar rubriken/rubrikerna till bestämmelserna.

Av 9 och 10 §§ framgår inte att föreskrifterna avser sådan kostnadsränta som ska beräknas på skatt som ska betalas på grund av ett omprövningsbeslut eller ett beslut av domstol. Detta framgår endast av rubriken till 8–11 §§ samt av huvudregeln i 8 §. För att lättare kunna tillgodogöra sig sambandet mellan 8, 9 och 10 §§ bör i vart fall i 8 § göras en hänvisning till undantagen i 9 och 10 §§. Bestämmelsen i 8 § första meningen kan förslagsvis ges följande lydelse:

Om skatt eller avgift ska betalas på grund av ett omprövningsbeslut eller ett beslut av domstol, ska kostnadsränta beräknas från och med dagen efter beloppets ursprungliga förfallodag, om inte annat följer av 9 eller 10 §.

Av 11 § framgår att s.k. hög kostnadsränta ska beräknas då skatt och avgifter ska betalas enligt ett beslut om skönsbeskattning som har fattats på grund av att skatten inte har redovisats. Av 53 kap. 4 § går vidare att utläsa att sådana beslut fattas genom omprövning. Att 11 § även ska tillämpas i fråga om beslut rörande skönsbeskattning som fattats av domstol framgår inte av paragrafens ordalydelse. I författningskommentaren hänvisas dessutom endast till omprövningsfallet. Lagrådet föreslår att ett förtydligande av paragrafens tillämpningsområde övervägs i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

65 kap. 17 §

I 19 kap. 13 § första stycket skattebetalningslagen föreskrivs att intäktsräntan i fråga om de angivna skatterna ska beräknas från och med den 13 februari taxeringsåret. I förslaget har tidsangivelsen ändrats till "från den 13 i andra månaden efter beskattningsåret". Enligt förslaget skulle beräkningen med andra ord anknyta till den 14 i andra månaden. Om avsikten inte är att ändra utgångspunkten för

beräkningen, bör förslaget lyda "från och med den 13 i andra månaden efter beskattningsåret".

Vidare bör ordet "fram" i den föreslagna bestämmelsen utgå.

66 kap. 2 §

Enligt paragrafen ska Skatteverket ompröva *ett beslut* i en fråga som har betydelse för beskattningen eller något annat förhållande mellan en enskild och det allmänna. Det sistnämnda uttrycket är alltför vidsträckt och ger inte ens uttryck för att förhållandet ska vara av skatterättslig natur. Åtminstone borde det framgå av lagtexten att omprövningen ska gälla ett beslut av Skatteverket. Detta skulle enklast kunna åstadkommas, om de inledande orden gavs lydelsen:

Skatteverket ska ompröva sina beslut ...

Jfr bestämmelsen "Skatteverkets beslut" i 67 kap. 2 §.

66 kap. 4 §

Bestämmelsen borde preciseras i vissa hänseenden. Lagrådet föreslår därför följande formulering:

Om den som ett beslut gäller varken har begärt omprövning av eller överklagat beslutet, får Skatteverket avstå från att ompröva beslutet om omprövningen avser mindre belopp.

66 kap. 7 §

Tiden för att begära omprövning enligt paragrafen är antingen sex år efter utgången av det kalenderår då beskattningsåret har gått ut (sexårsfristen) eller två månader från den dag då den som beslutet

gäller fick del av det (tvåmånadersfristen). Den sistnämnda fristen ska gälla för beslut i de frågor som räknas upp i paragrafens andra stycke. Uppräkningen är mycket kortfattad och det är beträffande vissa punkter inte helt lätt att bedöma vilka beslut som omfattas av tvåmånadersfristen. Detta gäller bl.a. punkten 9 som enligt sin ordalydelse avser betalning eller återbetalning av skatt eller avgift. Av författningskommentaren framgår att med denna punkt avses beslut i frågor som regleras i 61–65 kap. I dessa kapitel finns bestämmelser om ett stort antal frågor såsom anstånd med betalning, kostnadsränta och ersättning för ställd säkerhet. Punkten 5 avser bl.a. revision. Av författningskommentaren framgår att den punkten avser revision enligt 41 kap. Även i 45 kap. finns bestämmelser om revision i den reviderades verksamhetslokaler. Att då i punkten 5 enbart hänvisa till revision kan medföra tveksamhet om punktens tillämpningsområde. Mot bakgrund av det anförda och då regleringen i skatteförfarandelagen är synnerligen omfattande anser Lagrådet att hänvisningar till de kapitel som närmare reglerar frågorna i de olika punkterna så långt möjligt bör ske.

Lagrådet noterar i sammanhanget att ett beslut om förseningsavgift förefaller att omfattas av sexårsfristen i paragrafens första stycke och att det inte krävs prövningstillstånd för att kammarrätten senare ska pröva ett överklagande av ett beslut om avgiften (67 kap. 27 §). I fråga om kontrollavgift gäller en tvåmånadersfrist och krav på prövningstillstånd hos kammarrätten. Lagrådet vill ifrågasätta om denna skillnad mellan förseningsavgift och kontrollavgift är sakligt motiverad.

66 kap. 15 §

Av författningskommentaren framgår att den omprövning som avses i paragrafen är omprövning av ett beslut om preliminär A-skatt enligt

14 §. Detta framgår dock inte tydligt av ordalydelsen i 15 §. För att det inte ska råda någon tvekan om inom vilken tid en begäran om omprövning ska ske förordas att paragrafen kompletteras med en hänvisning till 14 §. Paragrafen kan förslagsvis ges följande lydelse:

Om den som ett beslut om preliminär A-skatt gäller är försatt i konkurs, får konkursboet begära omprövning inom sådan tid som anges i 14 §.

Om ett beslut om preliminär A-skatt omfattar ersättning som ska utmätas, får även Kronofogdemyndigheten begära omprövning inom sådan tid som anges i 14 §.

66 kap. 16 §

Efter "särskild inkomstskatteredovisning" bör infogas "enligt 13 kap. 1 §" (jfr 67 kap. 17 §).

66 kap. 18 § och dess rubrik

Enligt paragrafens första mening ska en begäran om omprövning som kommer in för sent till Skatteverket inte avvisas om den har kommit in till allmän förvaltningsdomstol i rätt tid. I andra meningen föreskrivs att domstolen i sådant fall ska sända begäran om omprövning till Skatteverket och samtidigt lämna uppgift om vilken dag begäran om omprövning kom in till domstolen.

Uttrycket "i sådant fall" i andra meningen får anses syfta på fall då begäran om omprövning har kommit in till domstolen i rätt tid. Även i de fall en begäran om omprövning har kommit in för sent till domstolen måste emellertid begäran sändas över till Skatteverket eftersom rättidsprövningen alltid ska göras av verket. I förtydligande syfte föreslår Lagrådet att paragrafen och rubriken till paragrafen ges följande lydelse:

Begäran om omprövning som lämnas till domstol

Om en begäran om omprövning kommer in till allmän förvaltningsdomstol ska domstolen sända begäran till Skatteverket och samtidigt lämna uppgift om vilken dag den kom in till domstolen.

En begäran om omprövning som kommer in för sent till Skatteverket ska inte avvisas om den har kommit in till allmän förvaltningsdomstol i rätt tid.

66 kap. 20 §

Lagrådet föreslår att det i andra stycket görs följande språkliga justering:

Beslut som är möjliga att återkalla får inte heller omprövas till nackdel för den som beslutet gäller.

66 kap. 24 §

Vid föredragningen har upplysts att paragrafen har till syfte att reglera omprövningstiden också i fråga om beslut om kontrollavgift enligt 50 kap. 7 §. Med hänvisning till vad Lagrådet anfört under 52 kap. 9 § föreslås att paragrafen får följande lydelse:

Om beslutet avser kontrollavgift enligt 50 kap. 1 eller 3 §, ska tvåårsfristen för omprövning räknas från den dag då beslutet om tillsyn eller kontrollbesök meddelades.

Om beslutet avser kontrollavgift enligt 50 kap. 7 §, ska tvåårsfristen för omprövning räknas från den dag då Skatteverket konstaterade att dokumentationsskyldigheten inte har fullgjorts.

66 kap. 25 §

Lagrådet föreslår att paragrafens första mening inleds på följande sätt:

Ett beslut om ersättning för kostnader i ett ärende hos Skatteverket får omprövas till nackdel för den som beslutet gäller bara om....

66 kap. 33 §

Av punkten 2 framgår att efterbeskattningsbeslutet ska undanröjas om åtal har väckts, åtalet läggs ned eller inte bifalls till någon del. Den omständigheten att åtal har väckts medför, enligt 32 § 1 b), att beslut om efterbeskattningsbeslut får meddelas. Det kan därför knappast vara meningen att denna omständighet också skulle kunna läggas till grund för ett undanröjande av ett sådant beslut. Lagrådet rekommenderar att orden "åtal har väckts" i punkten 2 får utgå, medan orden "åtalet läggs ned eller inte bifalls till någon del" behålls.

67 kap. 5 §

Lagrådet hänvisar till vad som anförts under 66 kap. 7 § när det gäller behovet av precisering av de olika punkterna.

Med andra styckets formulering "En granskningsledares beslut om bevissäkring eller betalningssäkring som ska prövas av förvaltningsrätten enligt särskilda bestämmelser" avses enligt författningskommentaren beslut enligt 45 kap. 14 § och 46 kap. 16 §. Detta bör enligt Lagrådets mening tydliggöras i andra stycket. Vad granskningsledaren kan fatta beslut om enligt 46 kap. 16 § första stycket är att ta egendom i förvar. Motsvarande uttryckssätt bör användas i förevarande paragraf. Vidare bör orden "som ska prövas av förvaltningsrätten" utgå, eftersom beslut enligt 45 kap. 14 § första stycket och 46 kap. 16 § första stycket inte överprövas av förvaltningsrätten. I stället har granskningsledaren (45 kap. 14 §) respektive Skatteverket (46 kap. 16 §) att senast inom fem dagar ansöka om bevissäkring respektive betalningssäkring hos förvaltningsrätten. Om

sådan ansökan inte görs eller om förvaltningsrätten avslår ansökan ska omhändertagna handlingar och omhändertagen egendom lämnas tillbaka.

Mot bakgrund av vad nu anförts föreslår Lagrådet att andra stycket ges följande lydelse:

En granskningsledares beslut om bevissäkring enligt 45 kap. 14 § första stycket och beslut om ett ta egendom i förvar enligt 46 kap. 16 § första stycket får inte överklagas.

67 kap. 12 §

Lagrådet hänvisar till det som anförts under 66 kap. 7 § när det gäller behovet av precisering av de olika punkterna.

67 kap. 16 §

I paragrafen regleras möjligheten för den som ett beslut om preliminär A-skatt gäller att överklaga beslutet inom viss tid. I 66 kap. 14 § finns en motsvarande bestämmelse som gäller omprövning av beslut om preliminär A-skatt och därtill en särskild bestämmelse i 66 kap. 15 § som reglerar ett konkursbos och Kronofogdemyndighetens möjlighet att begära omprövning av ett beslut om preliminär A-skatt. Detta väcker frågan om det föreligger skäl att ge ett konkursbo och Kronofogdemyndigheten befogenhet att också överklaga beslut om preliminär A-skatt. Frågan bör belysas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

67 kap. 17 §

Efter ordet "skatteavdrag" bör infogas "för särskild inkomstskatt" (jfr 66 kap. 16 §).

67 kap. 19 §

Med hänvisning till vad ovan anförts under 66 kap. 18 § föreslår Lagrådet att det infogas en ny paragraf och rubrik till paragrafen med följande lydelse:

Överklagande som lämnas till domstol

19 § Om ett överklagande kommer in till allmän förvaltningsdomstol ska domstolen sända överklagandet till Skatteverket och samtidigt lämna uppgift om vilken dag överklagandet kom in till domstolen.

Om Lagrådets förslag godtas kommer remissens föreslagna 19–39 §§ att betecknas 20–40 §§.

67 kap. 21 §

De två första meningarna innehåller regler som förts över från 6 kap. 6 § andra och tredje styckena taxeringslagen. Regeln i den tredje meningen är däremot ny. I den sistnämnda bestämmelsen regleras det fall att Skatteverket omprövar det överklagade beslutet med det resultat att ett nytt beslut blir till nackdel för klaganden i en fråga som omfattas av överklagandet. Regeln har ansetts nödvändig därför att Regeringsrätten i RÅ 2008 ref. 37 har förklarat att skattemyndigheten saknar rätt att inom ramen för den obligatoriska omprövningen med anledning av ett överklagande fatta ett beslut som i förhållande till det överklagade beslutet är till nackdel för den skattskyldige. Däremot medger Regeringsrätten att skattemyndigheten är oförhindrad att fatta ett sådant beslut i ett omprövningsärende på Skatteverkets eget initiativ.

I remissen sägs att man velat undvika att omprövningen till följd av att den görs på Skatteverkets initiativ ska ge upphov till ett beslut som måste bli föremål för nytt överklagande om det inte ska vinna laga kraft. Lagrådet anser att detta syfte är mycket lovvärt och att en regel härom kan antas komma att bidra till att en klagande inte gör rättsförluster.

Det slags omprövning som görs på Skatteverkets initiativ förutsätter inte att det redan föreligger ett beslut som överklagats. Den regel som föreslås i tredje meningen innehåller däremot denna förutsättning, vilket gör att regeln får ett naturligt samband med bestämmelsen i andra meningen. Enligt sin ordalydelse skulle andra meningen kunna omfatta även det fall att det nya beslutet helt eller delvis blir till klagandens nackdel (märk förutsättningen att beslutet ändras på annat sätt än vad klaganden begär). Vad som hindrar en tillämpning av regeln i andra meningen skulle enligt Regeringsrättens synsätt vara att omprövningen inte får leda till ett visst negativt resultat för klaganden. Från denna synpunkt sett kommer regeln i tredje meningen att klargöra att denna effekt av omprövningen inte ska spela någon roll.

Det är också att märka att eftersom regeln i tredje meningen förutsätter att beslutet i fråga har överklagats bestämmelsen i 20 § om obligatorisk omprövning kommer att bli tillämplig i vilket fall som helst. Med hänsyn härtill torde det vara lämpligast att formulera regeln i tredje meningen som ett förtydligande av bestämmelsen i andra meningen och således avstå från att försöka upprätthålla ett slags formellt samband med rättsinstitutet omprövning på Skatteverkets initiativ. Regeln i tredje meningen skulle kunna ges följande lydelse:

Även i det fall att omprövningen av det överklagade beslutet föranleder ett nytt beslut i en fråga, som omfattas av överklagandet, till

nackdel för den som beslutet gäller, ska överklagandet anses omfatta det nya beslutet.

67 kap. 25 §

Orden "till nackdel för den som beslutet gäller" har placerats så långt från sitt huvudord att betydelsen inte framgår tydligt. Bestämmelsen kan förslagsvis ges följande lydelse:

Om det allmänna ombudet överklagar ett beslut i en fråga som har föranlett att skattetillägg har tagits ut, och överklagandet är till nackdel för den som beslutet gäller, ska ombudet samtidigt även ta upp frågan om skattetillägg.

67 kap. 26 §

Lagrådet föreslår att första punkten förtydligas och ges följande lydelse:

Följande beslut av en förvaltningsrätt får inte överklagas:

1. beslut genom vilket prövats ett överklagande av Skatteverkets beslut att avvisa en begäran om omprövning såsom för sent inkommen, och

67 kap. 27 §

Lagrådet hänvisar till det som anförts under 66 kap. 7 § när det gäller behovet av precisering av de olika punkterna.

Ny huvudrubrik till 67 kap. 31–37 §§

Möjligen skulle det vara på sin plats att föra in en huvudrubrik före rubriken Ändring av talan med lydelsen:

Handläggning vid domstol

67 kap. 32 §

I punkten 3 andra stycket har de nuvarande orden "utan olägenhet" bytts ut mot orden "utan problem". Ordet problem passar dock inte in i detta sammanhang, ty varje prövning av en fråga eller ett mål i en domstol innesluter problem av olika slag; att tala om en problemfri prövning är knappast möjligt. Om man nödvändigtvis ska ta bort ordet olägenhet, som just uttrycker vad det är fråga om, kan "besvär" vara ett bättre utbytesord än "problem". Lagrådet vill dock påpeka att i en senare bestämmelse i 69 kap. 4 § används ordet olägenheter, men vill samtidigt klargöra att det också här framstår som omöjligt att sätta in ordet problem.

67 kap. 33 §

Vad som anförts under 67 kap. 32 § om uttrycket "utan problem" gäller också här.

67 kap. 38 och 39 §§

Vid föredragningen har framkommit att beslut enligt 39 § inte ska få överklagas och att detsamma avses gälla beslut om anstånd enligt 63 kap. 4 § andra stycket (se Lagrådets förslag till ett förtydligande av andra stycket). Med den utformning bestämmelsen i 38 § har omfattar den regeringens beslut enligt såväl 39 § som 63 kap. 4 § andra stycket. Däremot krävs en ny bestämmelse som avser förbud mot att överklaga beslut av den myndighet till vilken regeringen har delegerat beslutanderätt. Från systematisk synpunkt föreslås att nämnda överklagandebestämmelser regleras i 39 § i stället för i 38 §,

vilket får till följd att remissens 39 § i stället bör betecknas 38 §. Se också vad Lagrådet har anfört under 19 § i fråga om beteckningen av paragraferna.

I 39 § i remissen regleras ändringar på grund av en bestämmelse i ett skatteavtal. I paragrafen, liksom i rubriken till denna, anges både skatt och avgift. Avgifter kan emellertid knappast förekomma i detta sammanhang. Orden "eller avgift" bör strykas i såväl paragrafen som rubriken.

De föreslagna paragraferna och rubrikerna till dessa skulle kunna ges följande lydelse:

Ändring i beslut om skatt på grund av skatteavtal

38 § Om en bestämmelse i ett skatteavtal som Sverige har ingått med en annan stat leder till att ett beslut om skatt ska ändras, får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer vidta sådan ändring.

Beslut som inte får överklagas

39 § Beslut som meddelas av regeringen får inte överklagas. Detsamma gäller beslut som meddelas enligt 38 § och 63 kap. 4 § andra stycket av den myndighet regeringen bestämmer.

69 kap. 5 §

Av första stycket följer att beslut om bevissäkring enligt 45 kap. 4, 5 och 12 §§ får verkställas utan att den som beslutet gäller har underrettats om beslutet. Om underrättelse inte har skett innan beslutet verkställs ska, enligt andra stycket, underrättelse lämnas omedelbart *efter* verkställigheten. Bestämmelser om underrättelse av nämnda beslut om bevissäkring finns även i 45 kap. 16 §. I denna paragraf föreskrivs att den som ett beslut om bevissäkring gäller omedelbart

ska underrättas om beslutet. Underrättelse får dock ske *i samband med* att åtgärden verkställs om det finns en påtaglig risk för sabotage om den som beslutet gäller underrättas i förväg. Enligt den nu aktuella paragrafen får dock underrättelse ske efter verkställigheten utan något krav på att det ska föreligga sabotagerisk. Nämnade förhållanden väcker frågan om hur nämnda bestämmelser förhåller sig till varandra och hur de ska tillämpas. Frågan bör klargöras i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

69 kap. 8 §

När en handling tas om hand får, enligt första stycket, även pärm, mapp eller liknande förvaringsmaterial tas med. Vid föredragningen har uppgetts att det som anses som förvaringsmaterial inte omfattas av själva beslutet om omhändertagande av handlingar. Eftersom elektroniska handlingar bara tas om hand tillsammans med ett datamedium blir det, enligt författningskommentaren, om de elektroniska handlingarna inte kan kopieras på plats aktuellt att även ta hand om datamedia, t.ex. en hårddisk eller CD-skiva. Med andra ord är det, enligt kommentaren, i sådana fall nödvändigt att även ta om hand förvaringsmaterialet. Vidare anges där att var gränsen mellan själva den elektroniska handlingen och förvaringsmaterialet går är ofta svårt att fastställa, vilket dock spelar mindre roll eftersom förevarande paragraf medger att även förvaringsmaterial får tas med (s. 1137). Lagrådet gör dock inte samma bedömning utan anser att det är nödvändigt att i varje enskilt fall klargöra vad som är att anse som förvaringsmaterial och vilka handlingar som omfattas av ett beslut om omhändertagande, eftersom omhändertagandet omfattas av särskilda skyddsregler. Det vore från rättssäkerhetssynpunkt högst betänkligt att i detta sammanhang hänföra en hårddisk till förvaringsmaterial. Frågan bör klargöras i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

69 kap. 12 §

Första stycket innehåller en text som i huvudsak överflyttats från 26 § lagen om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet. En av reglerna i 26 § har emellertid utelämnats. Det är regeln om att granskningsledaren i samband med sitt beslut om återlämnande av omhändertaget material även ska beakta i vilken utsträckning detta behövs i bevishänseende i ärende eller mål om skatt [, tull] eller avgift. Åtgärden att stryka denna viktiga regel kan, enligt Lagrådets mening, lätt komma att ge fel signaler.

69 kap. 14 §

När den egendom som avses i paragrafens första mening återlämnas är den inte längre betalningssäkrad. Valet av ordet betalningssäkrad förefaller också mindre lämpligt. Lagrådet föreslår att paragrafen i stället får följande lydelse:

Om ett beslut om betalningssäkring upphävs, ska den egendom som beslutet avser omedelbart lämnas tillbaka. Förvaltningsrätten eller kammarrätten får dock besluta att egendomen ska omfattas av betalningssäkring till dess att beslutet om upphävande har fått laga kraft.

69 kap. 15 §

Tredje strecksatsen innehåller bl.a. en hänvisning till 4 kap. 29 § andra stycket utsökningsbalken. Sistnämnda bestämmelse inleds med orden "Första stycket utgör ej hinder mot pantsättning av pantbrev...". Hänvisningen är enligt Lagrådets mening svår att förstå. Det bör övervägas om hänvisningen ska omfatta även första stycket i 4 kap. 29 § utsökningsbalken, eller om hänvisningen till paragrafen helt kan utgå.

70 kap. 1 §

Av bestämmelsen i andra stycket framgår inte uttryckligen att förutsättningen i punkten 2 första stycket ("den betalningsskyldige har uppmanats att betala beloppet") också ska vara uppfylld. Om så skulle vara avsikten, skulle villkorsbisatsen i andra stycket kunna ges följande lydelse:

... om ett belopp på minst 2 000 kronor har varit obetalt under en längre tid trots att den betalningsskyldige har uppmanats att betala beloppet.

70 kap. 4 §

I förtydligande syfte föreslås att paragrafen kompletteras med en hänvisning till 65 kap. 13 § andra stycket som reglerar hur räntan ska beräknas.

70 kap. 5 §

I punkten 2 anges bl.a. att en fordran "tas bort helt". Från språklig synpunkt vore det att föredra att de citerade orden ersattes med ordet undanröjs.

71 kap. 3 §

Andra stycket bör inledas på följande sätt:

Om fordran avser skatt eller avgift som ska betalas tillbaka enligt 64 kap. 2 § första stycket 2 a), får utmätning dock göras

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna

Punkten 1 d)

Bestämmelsen i andra strecksatsen bör i såväl vänster- som högerspalten rätteligen omfatta även mervärdesskattepliktiga förvärv. Lagrådet föreslår att vänsterspalten inleds med orden "för förvärv och för händelser". Vidare föreslås att högerspalten får lydelsen "skatt som avser förvärv och händelser som genomförs respektive inträffar efter utgången av 2011".

Ny punkt 1 g)

När det gäller åtaganden enligt 23 kap. 6 § skatteförfarandelagen ska, enligt vad som framkommit vid föredragningen, lagen tillämpas första gången på försäkringsavtal som har ingåtts efter utgången av 2012. Lagrådet föreslår att detta regleras i en ny punkt 1 g) som får följande lydelse:

g) åtagande försäkringsavtal som har ingåtts efter
utgången av 2012

Om förslaget godtas bör de följande föreskrifterna i punkten 1, dvs. g), h) och i) betecknas h), i) och j).

Punkten 1 h)

Lagrrådet föreslår att föreskriften i högerspalten kompletteras och får följande lydelse:

uppgifter som avser första kalendermånaden 2012 eller första kalenderkvartalet 2012

Punkten 10

I första stycket bör ”från ikraftträdandet” ersättas av ”från och med ikraftträdandet”.

Andra och tredje styckena bör lyda på följande sätt:

Bestämmelsen i 49 kap. 10 § 2 ska tillämpas på åtgärder som den uppgiftsskyldige vidtar efter ikraftträdandet.

Det som föreskrivs i första stycket c) gäller även skattetillägg på grund av att skatteavdrag, som ska göras efter utgången av 2011, inte har gjorts.

Punkten 11

Bestämmelsen kan med fördel ges följande lydelse:

Bestämmelserna om skattekonton i 61 kap. 3 och 7 §§, om betalning av skatter och avgifter i 62 kap. 10–16 §§, om anstånd med betalning av skatter och avgifter i 63 kap., om återbetalning av skatter och avgifter i 64 kap. och om återtagande av fordran från indrivning i 70 kap. 5 § ska tillämpas från och med ikraftträdandet.

Punkten 14

Punkten bör rätteligen omfatta även mervärdesskattepliktiga förvärv. Vidare föreslås att vissa preciseringar görs och att andra och tredje meningarna förtydligas på följande sätt:

Den upphävda lagen gäller dock fortfarande för betalningssäkring som avser beskattningsår, redovisningsperioder, förvärv och skattepliktiga händelser som har avslutats, genomförts eller inträffat före den tidpunkt då skatteförfarandelagen enligt punkten 1 ska tillämpas för första gången. Den upphävda lagen gäller också fortfarande för skatter, tullar, avgifter, särskilda avgifter och ränta som inte ska tas ut enligt skatteförfarandelagen och som avser beskattningsår, redovisningsperioder, förvärv och skattepliktiga

händelser som har avslutats, genomförts eller inträffat före utgången av 2011.

Punkten 17

I fråga om första stycket a) och andra stycket hänvisas i tillämpliga delar till vad som anförts under punkten 14.

Punkten 18

När det gäller första stycket hänvisas i tillämpliga delar till vad som anförts under punkten 14.

Punkten 22

Vid föredragningen har framkommit att den som före utgången av 2011 har gett in en skriftlig förbindelse enligt 13 kap. 1 § lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter ska vid ingången av 2012 anses ha gett in en förbindelse enligt skatteförfarandelagen. Vidare har uppgetts att motsvarande synsätt ska gälla i fråga om ett åtagande som har getts in enligt lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter före utgången av 2012. Lagrådet föreslår därför att föreskrifter av denna innebörd tas in i ett nytt tredje respektive fjärde stycke som får följande lydelse:

Den som före utgången av 2011 har gett in en skriftlig förbindelse enligt 13 kap. 1 § lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter ska vid ingången av 2012 anses ha gett in en förbindelse enligt 23 kap. 5 §.

Den som före utgången av 2012 har gett in ett åtagande enligt 13 kap. 2 § lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter ska vid ingången av 2013 anses ha gett in ett åtagande enligt 23 kap. 6 §.

Punkten 24

Enligt denna punkt ska lagen om deklaraionsombud upphöra att gälla vid utgången av år 2011. Detta kommer att gälla bl.a. överklagandebestämmelserna i lagens 9 §. Om ett beslut, som meddelats under år 2011, ännu inte vunnit laga kraft vid utgången av detta år, tycks det finnas behov av en övergångsbestämmelse om hur ett överklagande ska hanteras.

Förslaget till lag om redovisning, betalning och kontroll av mervärdesskatt för elektroniska tjänster

19 §

I paragrafen hänvisas till vissa bestämmelser i skatteförordelagen. I fråga om de uppräknade bestämmelserna bör vissa korrigeringar göras. Paragrafen föreslås få följande lydelse:

Beslut om skatt enligt mervärdesskattelagen (1994:200) som redovisas enligt denna lag eller enligt motsvarande bestämmelser i ett annat EU-land omprövas enligt bestämmelserna i 66 kap. 2–8, 19, 21, 22 och 27–29 §§, 30 § första stycket samt 31–34 §§ skatteförordelagen (0000:000).

20 §

I tredje stycket ska hänvisningen till 2 § i 67 kap. skatteförordelagen utgå.

21 §

Andra stycket bör efter vissa korrigeringar ges följande lydelse:

I fråga om överklagandet tillämpas bestämmelserna i 67 kap. 2 § andra stycket, 5 §, 6 § andra meningen, 12, 13 och 19–25 §§, 26 § 1, 27–37 §§ samt 39 § skatteförfarandelagen (0000:000).

23 §

I punkten 13 hänvisas till bestämmelsen om återbetalning av skatter och avgifter i 64 kap. 10 § första stycket skatteförfarandelagen. För att uppnå en bättre överensstämmelse med ordalydelsen i sistnämnda bestämmelse föreslås att punkten ges följande lydelse:

13. överskott som inte har kunnat betalas tillbaka i 64 kap. 10 § första stycket,

Förslaget till lag om ändring i kupongskattelagen

23 och 24 §§

Lagrådet har noterat att det i det remitterade förslaget inte finns någon bestämmelse om att ett beslut om föreläggande vid vite enligt 23 eller 24 § ska gälla omedelbart (jfr 68 kap. 1 § skatteförfarandelagen). Om avsikten är att ett sådant beslut ska gälla utan hinder av förd talan krävs ett uttryckligt författningsstöd i kupongskattelagen. En sådan föreskrift kan antingen bilda en egen paragraf eller tas in som ett nytt andra stycke i nämnda paragrafer.

Bestämmelsen i andra meningen i lagrådsremissens förslag till 24 § bör förtydligas och förslagsvis ges följande lydelse:

Då gäller bestämmelserna om revision i 41 kap. och vitesföreläggande i 44 kap. skatteförfarandelagen (0000:000).

29 §

Enligt förslaget ska andra stycket behållas oförändrat. Hänvisningen till den nya 24 § i dess helhet medför dock att ett beslut om vitesföreläggande som meddelas under en revision inte skulle bli överklagbart. Det får dock antas att avsikten inte varit att just detta slags beslut till skillnad från andra beslut om vitesföreläggande i skatteförfarandelagen skulle vara undantaget från överklagbarhet. Om antagandet är riktigt, bör andra stycket tillföras följande precisering i fråga om 24 §:

Skatteverkets beslut enligt 22 § första stycket och beslut om revision enligt 24 § får inte överklagas.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna

Ny punkt 3

När det gäller 4 § tredje stycket och 27 § sjunde stycket föreslår Lagrådet en ny föreskrift som klargör när bestämmelserna i sin nya lydelse ska tillämpas första gången och vad som gäller i fråga om förlängda respektive förkortade räkenskapsår. Den nya föreskriften, som bör bli punkten 3, kan ges följande lydelse:

3. De nya lydelserna av 4 § tredje stycket och 27 § sjunde stycket tillämpas på beskattningsår som börjar efter den 31 januari 2012. De nya lydelserna tillämpas även på förlängda räkenskapsår som avslutas efter utgången av 2012

och på förkortade räkenskapsår som både påbörjas och avslutas under 2012.

Om förslaget godtas bör remissens punkt 3 i stället bli punkten 4.

Förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen

14 §

Om orden "skatte- eller taxeringsrevision" byts ut mot endast ordet "revision", kommer den nödvändiga anknytningen till skatteförfarandet att gå förlorad. Någon precisering av vad för slags revision det är fråga om bör därför göras. Detta skulle kunna uttryckas på så sätt att efter ordet "revision" angavs "som utförs av Skatteverket" eller i förkortat skick "av Skatteverket".

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna

Ny punkt 3

När det gäller 7 § andra stycket föreslås en föreskrift som tydliggör när den nya lydelsen ska tillämpas första gången och vad som gäller i fråga om förlängda respektive förkortade räkenskapsår. Den nya föreskriften som bör bilda punkten 3 kan ges följande lydelse:

3. Den nya bestämmelsen i 7 § andra stycket tillämpas på beskattningsår som börjar efter den 31 januari 2012. Bestämmelsen tillämpas även på förlängda räkenskapsår som avslutas efter utgången av 2012 och på förkortade räkenskapsår som både påbörjas och avslutas under 2012.

Punkten 3 (det remitterade förslaget)

Mot bakgrund av att Lagrådet föreslagit en ny punkt 3 bör punkten 3 i remissen bli punkten 4. Vidare föreslås att den får följande lydelse:

4. Bestämmelserna i 12 § i dess nya lydelse tillämpas på åtgärder som vidtas efter ikraftträdandet, oavsett när gärningen har begåtts.

Förslaget till lag om ändring i fastighetstaxeringslagen

18 kap. 46 §

För att underlätta tillämpningen av paragrafen föreslås att det i andra stycket anges vilket/vilka kapitel om förseningsavgift i skatteförfarandelagen som gäller i förevarande fall. Uttrycket "debitering ---- av förseningsavgift" är enligt Lagrådets mening mindre väl valt då detta uttryck inte förekommer i skatteförfarandelagen.

22 kap. 3 §

Under föredragningen har framkommit att hänvisningen till 12 och 23 §§ i 67 kap. skatteförfarandelagen bör utgå och ersättas med en hänvisning till enbart 11 § i samma kapitel.

Förslaget till lag om ändring i lagen om stämpelskatt vid inskrivningsmyndigheter

3 a och 3 b §§

Bestämmelserna har i förslaget placerats under rubriken "Inledande bestämmelser". Enligt Lagrådets mening är den valda placeringen mindre lämplig.

Bestämmelsen i 3 a § skulle förslagsvis kunna placeras i en ny 40 a §, med egen rubrik. En möjlig placering av bestämmelsen i 3 b § kunde vara i en ny 35 a §.

Förslaget till lag om ändring i lagen om skatt på ränta på skogskontomedel m.m.

12 §

I andra stycket punkten 3 ska hänvisas även till 69 kap. 18 §.

Förslaget till lag om ändring i lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.

Ingressen

I första *dels*-satsen anges att 12–23 §§ ska upphöra att gälla. Bestämmelserna i 13 och 22 §§ är emellertid redan upphävda. Vidare noteras att nuvarande 14 § föregås av endast en rubrik vilket får till följd att tredje *dels*-satsen bör utgå och paragrafen i stället ska tas in i andra *dels*-satsen. Lagrådet föreslår mot denna bakgrund att ingressen får följande lydelse:

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.

- dels* att 3 a, 6, 12 och 14–21 §§ samt 23 § ska upphöra att gälla,
- dels* att rubrikerna närmast före 3 a, 6, 12, 14, 19, 20, 21 och 23 §§ ska utgå,
- dels* att 2 och 10 §§ samt rubriken närmast före 10 § ska ha följande lydelse.

Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen

7 kap. 4 §

I paragrafen hänvisas på två ställen till 2 kap. 10 a–10 c §§ socialavgiftslagen. Hänvisningarna ska rätteligen lyda 2 kap. 10 a och 10 b §§ socialavgiftslagen.

9 kap. 11 §

I första styckets fjärde mening bör orden ”av regeringen” utgå, eftersom det i 65 kap. 3 § skatteförfarandelagen inte föreskrivs att basräntan fastställs av regeringen.

9 a kap. 11 §

I första stycket hänvisas till 26 kap. skatteförfarandelagen, vilket bär rubriken Skattedeklaration och endast till viss del innehåller bestämmelser om redovisningsperioder. Eftersom inte hela kapitlet avses, borde de aktuella paragraferna anges. Lagrådet föreslår därför att hänvisningen ges lydelsen 26 kap. 10–16 §§.

20 kap. 6 §

I bestämmelsen borde införas en hänvisning även till 51 och 52 kap. skatteförfarandelagen, eftersom det i dessa kapitel finns regler om befrielsegrunder och om tidpunkt för beslutsfattande vilka bör vara tillämpliga.

Förslaget till lag om ändring i lagen om förhandsbesked i skattefrågor

1 §

Hänvisningarna i punkten 1 b) till lagen (1990:661) om avkastnings-
skatt på pensionsmedel ska på grund av ändringar i lagen,
SFS 2011:74, avse 2 § första stycket 1–4 och 6–8.

9 §

I första stycket bör efter orden "beslut om slutlig skatt" infogas "eller
den taxering". Förslaget föränleds av att begreppet taxering även i
fortsättningen kommer att användas i fråga om fastighetstaxering.

10 §

I första stycket bör efter orden " det år då beskattningsåret löpte ut"
sist i stycket tillfogas "eller före utgången av året efter taxeringsåret".
Förslaget föränleds av att begreppet taxeringsår även i fortsättningen
kommer att användas i fråga om fastighetstaxering.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna

Ny punkt 2

Mot bakgrund av vad som framkommit vid föredragningen föreslår
Lagrådet att det beträffande de nya lydelserna av 9 § första stycket
och 10 § första stycket införs en bestämmelse som anger när de nya
bestämmelserna ska tillämpas första gången och vad som gäller i
fråga om förlängda respektive förkortade räkenskapsår. Bestämmel-
sen bör tas in i en ny punkt 2 och kan ges följande lydelse:

2. De nya bestämmelserna i 9 § första stycket och 10 § första stycket tillämpas på beskattningsår som börjar efter den 31 januari 2012. Bestämmelserna tillämpas även på förlängda räkenskapsår som avslutas efter utgången av 2012 och på förkortade räkenskapsår som både påbörjas och avslutas under 2012.

Förslaget till lag om ändring i lagen om punktskattekontroll av transporter m.m. av alkoholvaror, tobaksvaror och energiprodukter

4 kap. 5 §

De hänvisningar som görs i första stycket har försetts med uppgifter om tillämpliga paragrafer utom i fråga om 69 kap. i punkten 2. Till 69 kap. bör föras 13–18 §§.

4 kap. 5 a §

Hänvisningen till 46 kap. skatteförfarandelagen bör förtydligas till att avse 46 kap. 19 §. Efter orden "överklagande av" bör infogas orden "beslut om".

4 kap. 8 §

I första meningen bör orden "lämnas med" bytas ut mot "beräknas efter". I andra meningen bör ordet "utberäknas" ersättas av "beräknas".

4 kap. 8 a §

Bestämmelserna i paragrafen avses motsvara bl.a. 12 kap. 7 § andra stycket skattebetalningslagen. Paragrafen bör därför kompletteras med en hänvisning till 59 kap. 17 § skatteförfarandelagen.

4 kap. 9 a §

I andra stycket punkten 1 anges att i fråga om transporttillägg bestämmelserna om ”debitering” och betalning av skattetillägg i 61–65 kap. skatteförfarandelagen ska gälla. Termen skattetillägg används emellertid endast undantagsvis i de angivna kapitlen. I stället används den allmänna termen avgift. Eftersom transporttillägget, liksom skattetillägget, är att räkna som en avgift, skulle det vara korrektare att använda ordet avgift i stället för skattetillägg i den aktuella punkten.

Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen

Ingressen

I uppräkningsdelen av lagrummet i ingressen ska i tredje *dels*-satsen infogas 45 kap. 32 a §.

8 kap. 7 §

Hänvisningarna till 65 kap. skatteförfarandelagen bör avse 2 §, 4 § tredje stycket, samt 16, 17 och 20 §§.

9 kap. 8 §

Hänvisningarna till 65 kap. skatteförfarandelagen bör avse 2 §, 4 § första stycket samt 5–13 och 19 §§.

33 kap. 10 §

I fjärde strecksatsen bör på grund av ändringar i lagen om avkastningsskatt på pensionsmedel, SFS 2011:74, hänvisas till 2 § första stycket 4 denna lag.

I nionde strecksatsen bör rätteligen hänvisas till 56 kap. 3 § 1–4 och 6 skatteförfarandelagen.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna

Punkten 4

I syfte att undvika missförstånd bör den aktuella bestämmelsen få en språklig utformning som bättre överensstämmer med motsvarande övergångsbestämmelse i skatteförfarandelagen (punkten 26).

Lagrådet föreslår därför att punkten 4 får följande lydelse:

4. De nya bestämmelserna i 25 kap. 12 §, 35 kap. 3 § och 48 kap. 26 § ska tillämpas när en av de personer som avses i dessa bestämmelser har ett förlängt räkenskapsår som avslutas efter den 31 december 2012 eller ett förkortat räkenskapsår som både påbörjas och avslutas under 2012.

En ny punkt 5

Vid föredragningen har framkommit att pensionsförsäkringsavtal som har tecknats före utgången av 2012 och som innehåller villkor om att lämna vissa kontrolluppgifter enligt lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter, ska vid ingången av 2013 anses innehålla villkor om att lämna motsvarande kontrolluppgifter enligt skatteförfarandelagen. Vidare har uppgetts att den som har gett in ett åtagande före utgången av 2012 enligt lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter ska vid ingången av 2013 anses ha gett in ett åtagande

enligt 23 kap. 6 § och 38 kap. 1 § skatteförfarandelagen. Mot denna bakgrund föreslår Lagrådet att nämnda förhållanden regleras i en ny punkt 5 som ges följande lydelse:

5. Ett pensionsförsäkringsavtal som har tecknats före utgången av 2012 och som enligt 58 kap. 16 a § första stycket innehåller villkor om att försäkringsgivaren ska lämna kontrolluppgifter enligt 6, 11 och 12 kap. lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter, ska vid ingången av 2013 anses innehålla villkor om att lämna kontrolluppgifter enligt 15, 22 och 23 kap. skatteförfarandelagen (0000:000).
Den som före utgången av 2012 enligt 58 kap. 16 a § andra och tredje styckena har gett in ett åtagande enligt 13 kap. 2 och 3 §§ lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter ska vid ingången av 2013 anses ha gett in ett åtagande enligt 23 kap. 6 § och 38 kap. 1 § skatteförfarandelagen.

Lagrådet vill framhålla att den av Lagrådet föreslagna bestämmelsen om åtagande i punkten 22 fjärde stycket i övergångsbestämmelserna till skatteförfarandelagen delvis synes motsvara andra stycket i den aktuella bestämmelsen. Det är oklart vilken utformning övergångsbestämmelsen bör ha och om den ska placeras i både skatteförfarandelagen och inkomstskattelagen. Frågan bör klargöras i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Förslaget till lag om ändring i socialavgiftslagen

2 kap. 5 §

I första stycket andra meningen bör efter orden "godkännande för F-skatt" infogas "från mottagaren".

I andra stycket bör efter orden "gäller första stycket" infogas "första meningen".

Förslaget till lag om ändring i tullagen

Ingressen

Vid föredragningen har framkommit att andra *dels*-satsen i ingressen bör få följande lydelse:

dels att 5 kap. 13, 16, 20, 21 och 24 §§, 6 kap. 30 §, 8 kap. 2, 6 och 10 §§ samt 9 kap. 2, 14, 15 och 23 §§ ska ha följande lydelse,

1 kap. 8 §

I första stycket punkten 2 bör hänvisas även till 3 kap. 8 § skatteförfarandelagen.

Andra stycket föreslås få följande lydelse:

Vid tillämpningen av första stycket ska vad som föreskrivs i skatteförfarandelagen om Skatteverket i stället gälla Tullverket. Vidare ska vad som föreskrivs om Kronofogdemyndigheten i 69 kap. 3 och 11 §§ i stället gälla Tullverket.

5 kap. 16 §

Hänvisningen i andra stycket till 65 kap. 13 § bör i jämförelse med den nuvarande hänvisningen till 19 kap. 8 § skattebetalningslagen inte omfatta andra meningen i andra stycket av 13 §. Bestämmelsen i andra stycket kan förslagsvis ges följande lydelse:

Dröjsmålsräntan ska beräknas på det sätt som anges i 65 kap. 13 § första stycket och andra stycket första meningen skatteförfarandelagen (0000:000).

5 kap. 20 §

Lagrådet föreslår att fjärde stycket förtydligas och ges följande lydelse:

Räntesatsen för ränta enligt 15 § första stycket 2 ska vara den som anges i 65 kap. 4 § första stycket eller, om det är fråga om skönsbeskattning, den som anges i 65 kap. 11 § första stycket skatteförfarandelagen (0000:000).

6 kap. 30 §

Lagrådsremissen innehåller inte något förslag till ändring av 6 kap. 30 §. Eftersom lagen om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet upphävs bör emellertid tredje stycket ändras så att det därav framgår att det finns bestämmelser om bevissäkring i skatteförfarandelagen. Lagrådet föreslår att stycket får följande lydelse:

För det fall den reviderade inte samverkar finns bestämmelser om vite i 10 kap. 4 § denna lag och om bevissäkring i skatteförfarandelagen (0000:000).

8 kap. 10 §

I andra stycket har ordet underlåtenhet respektive underlåtenheten ersatts av ordet passivitet i motsvarande böjningsformer. Samma ändring bör därför göras i sista stycket.

Tillägg till 9 kap. 14 och 15 §§

I 3 § andra stycket lagen om betalningssäkring föreskrivs att bestämmelserna i 9 kap. 14 och 15 §§ tullagen också gäller i mål om betalningssäkring. Om betalningssäkringslagen, såsom föreslås i lagrådsremissen, upphävs kommer någon motsvarighet till denna

föreskrift inte att finnas. Lagrådet föreslår därför att en föreskrift med likartad innebörd tas in i 14 § tredje stycket och 15 § andra stycket. I 14 § skulle föreskriften kunna ges följande lydelse:

Bestämmelserna i första och andra styckena gäller också i mål om betalningssäkring.

I 15 § skulle lydelsen kunna vara:

Bestämmelserna i första stycket gäller också i mål om betalningssäkring.

9 kap. 24 §

En mindre språklig justering bör göras. Lagrådet föreslår att bestämmelsen ges följande lydelse:

Frågor om bevissäkring prövas av den förvaltningsrätt inom vars domkrets beslut om bevissäkring ska verkställas eller har verkställts.

9 kap. 25 §

Efter orden "överklagande av" bör infogas "beslut om".

Förslaget till lag om ändring i vägtrafikskattelagen

1 kap. 8 §

De flesta hänvisningarna i paragrafen avser sådana bestämmelser i skatteförfarandelagen som har ett för denna lag särskilt avpassat innehåll. Detta gäller exempelvis bestämmelser med förutsättningen att den som avses ska vara uppgiftsskyldig enligt 15–35 kap. skatteförfarandelagen. För att markera att de bestämmelser till vilka hän-

visas ska tillämpas i ljuset av vad som föreskrivs i vägtrafikskattelagen bör orden ”i tillämpliga delar” ingå i paragrafens bestämmelse, vilket kan åstadkommas genom följande inledning:

I ärenden och mål om vägtrafikskatt gäller i tillämpliga delar bestämmelserna i skatteförfarandelagen (0000:000) om ...

I punkten 6 bör tas in en hänvisning till 68 kap. 1 § skatteförfarandelagen för att klargöra att ett vitesföreläggande ska gälla omedelbart. Lagrådet föreslår att punkten ges följande lydelse:

6. föreläggande vid vite i 44 kap. och sådant besluts verkställbarhet i 68 kap. 1 §.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.